

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

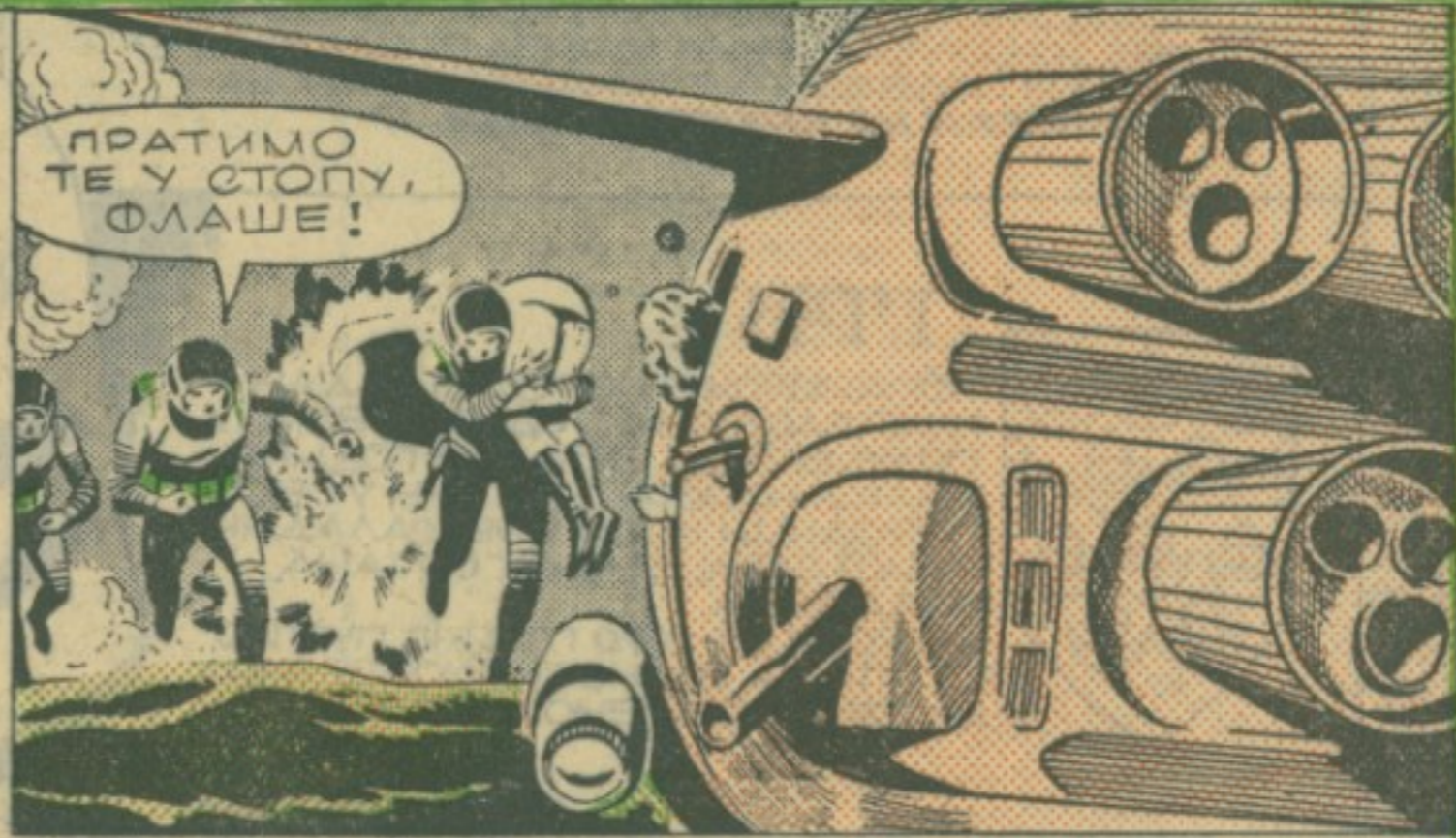
20
ДИНАРА
1952

Година XXIII - Број 571
Субота, 8. децембар 1962.

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

ФЛАШ ГОРДОН

ПРАТИМО
ТЕ У СТОПУ,
ФЛАШЕ!

ЕЛТА! ВИ СТЕ ТО!
ЧУВАЈ
СЕ!

ДОВРАГА! ПОСЛЕД-
ЊА ЕКСПЛОЗИЈА ПО-
ГОДИЛА НАМ ЈЕ МО-
ТОРЕ! НЕ МОЖЕМО
ДА КРЕНЕМО!

ПОГОДИЛИ СУ
НАМ МАШИНСКО
ОДЕЉЕЊЕ!
НЕ МОГУ ДА
КРЕНЕМ!

КАК БЕМО ИХ ЗАДРЖА-
ВАТИ, ФЛАШЕ... ДА ВАМ
ДАМО ВРЕМЕНА ДА...

МАШИНСКО
ОДЕЉЕЊЕ

НИШТА НАМ
ТО НЕ КОРИСТИ,
ЕЛТА... ОВАЈ БРОД
НИКАД ВИШЕ НЕЋЕ
ПОЛЕТЕТИ!

СВАКИ ПОКУШАЈ
ЈЕ УЗАЛУДАН!

А СКОПИЈАНСКА
ПЕШАЦИЈА
ВЕЋ ЈЕ КРЕНУ-
ЛА НА НАС!

ЕЛТА, ИМА ЛИ
ОВАЈ БРОД ЧАМ-
ЦЕ ЗА СПАСА-
ВАЊЕ?

ЗАШТО...
ДА! ИМА
ДВА!

БРЗО! ТО НАМ
ЈЕ ЈЕДИНА И
ПОСЛЕДЊА
ШАНСА!

ЕВО
ЧАМАЦА,
ФЛАШЕ!

СВИ У
ЈЕДАН
ЧАМАЦ!

... ПРВО ЋЕ
ПОЛЕТЕТИ ОВАЈ
ДРУГИ! УКЉУЧЕН
ЈЕ АУТОМАТСКИ
ПИЛОТ...

НЕПРИЈАТЕЉ ПО-
КУШАВА ДА ПОБЕ-
ГНЕ! ИЗ СВИХ БА-
ТЕРИЈА... ПАЛИ!

У ОВОМ БРОЈУ: Брисани
из сјиска живих. Послед-
ње речи. Анејдоше. Кору
и њејове йасјорале. Да ли
можемо дуже да живимо?
Све сјремно за скок. Пра-
ви шјијун учи и у сну.

КРОЗ ВЕКОВЕ

СКУПШТИНСКИ ТРИК

Године 1768. францу-
ски краљ Луј XVI на-
редно је да се у про-
винцији Прованси за-
веде, поред обичног и

висок вредни порез.
Наредбу је имао да
спроведе покрајински
парламент, чије је се-
диште било у Ексу. Зна-
јући тешко стање у
овој покрајини, парла-
мент се тајно састао и
изгласао да до темеља
сруши зграду парламен-
та. После тога парла-
мент је објавио да не-
ма где да се састане да
би изгласао мере потреб-
не за спровођење кра-
љеве наредбе.

КАНТОНСКИ РАТ ЗБОГ МЕДВЕДА

Медвед је амблем два
суседна швајцарска кан-
тона: Апенцела и Сент
Гала.

Године 1579, Сент Гал
је објавио један алма-
нах у коме је за ам-
блем Сент Гала речено
да је медвед, док је за
амблем Апенцела стаја-
ло да је медведица.
Кантон Апенцел био је
увређен и захтевао је
да суседи повуку ал-
манах и извине се због
нанесене увреде. Сент
Гал је то одбио и из-

међу два кантона по-
чео је рат који је тра-
јао две године. Најзад
је Сент Гал био прину-
ђен да призна да је и
суседни амблем медвед
а не медведица.

Ripley's — Веровали или не!

НАЈНЕУСТРАШИВИЈИ ПИЛОТИ НА СВЕТУ

ДОМОРОЦИ АНГОЛЕ (АФРИКА) КОЈИ СПРОВОДЕ БРОДОВЕ КРОЗ УШЊЕ РЕКЕ КУАНЗА ПРЕДАЗЕ ПРЕКО БРЗАКА И ПОДВОДНИХ ПЕШИЧАНИХ СПРУДОВА СТОЈЕКИ НА КРХКОЈ ДАСЦИ

СПОМЕНИК ТВРДОГЛАВОСТИ!

ОВУ ЗГРАДУ У МЕМИНГЕНУ (НЕМАЧКА) САГРАДИЛО ЈЕ У 13 ВЕКУ СЕДМОРО БРАЋЕ ОД КОЈИХ ЈЕ СВАКИ ЗАХТЕВАО ДА ИМА СВОЈ СОПСТВЕНИ КРОВ!

ГРБ

ФРАНЦУСКЕ ПОРОДИЦЕ Д'АНГЛИР САСТОЈИ СЕ ОД 12 ЦРВЕНИХ ПОЛУМЕСЕЦА. БЕД 772 ГОДИНЕ СВАКИ НАСТАРИЈИ СИН У ОВОЈ ПОРОДИЦИ НОСИ ИМЕ САЛАДИН У ЧАСТ САРАЦЕНСКОГ СУЛАНА САЛАДИНА — КОЈИ ЈЕ 1190 ГОДИНЕ ПУСТИО БЕЗ ОТПУТА ЈЕДНОГ ЊИХОВОГ СИРО МАШИНОГ ЗАРОБЉЕНОГ ПРЕТКА

ЗЛАТОМ УКРАШЕНИ ПРЕСТОЛИ

ПОГЛАВИЦА КОНГОАНСКОГ ПЛЕМЕНА МОНАНА МОРАЛИ СУ БИТИ ИЗРЕЗБАРЕНИ ИЗ ЈЕДНОГ ЈЕДНОГ КОМАДА ДРВЕТА!

© 26 © King Features Syndicate, Inc., 1962. World rights reserved.

БРОНЗАНЕ НАРУКВИЦЕ

КОЈЕ СУ НОСИЛИ РИМСКИ ЛЕГИОНАРИ ИМАЛЕ СУ НА ПРЕДЊЕМ ДЕЛУ ШУПЉИНУ С ПОКЛОПЦЕМ КОЈА ИМ ЈЕ СЛУЖИЛА КАО НОВЧАНИК

НАЈСКУПЉЕ УСПАВАНКЕ У ИСТОРИЈИ!

КИНЕСКА ЦАРИЦА ВУ-ХУ УСПАВЉИВАЛА СЕ 21 ГОДИНУ СВАКЕ ВЕЧЕРИ УЗ ШУМ ШТО ЈЕ НАСТАЈАО ЦЕПАЊЕМ СКУПОЦЕНИХ СВИЛА И БРОКАТА ЗА ТО ВРЕМЕ ИСПЕЧАНО ЈЕ ДРАГОЦЕНИХ ТКАНИНА, КОЈЕ СУ МОРАЛЕ ДА БУДУ ОБОЈЕНЕ „ЦАРСКОМ ЖУТОМ БОЈОМ“, У ВРЕДНОСТИ ОД ОКО 8 МИЛИЈАРДИ ДИНАРА

ОПКЛАДА — РОЂЕЊЕ ФИЛМА

У месту Пало Алто у Калифорнији направљене су 1872. прве фотографије које приказују покрет. Сматра се да је то био први корак ка данашњем филму. Почетак је мало чудан али га је ради истине вредно испричати: два богата Американца су се препирала око тога да ли коњ кад трчи бар за трен ма и једном ногом дотиче земљу. Поузданих доказа ни „за“ ни „против“ није било. Све приче каубоја и фармера нису имале вредност истине. Распра је завршена опкладом од 5.000 динара а решење поверено шефу фото-службе Сједињених Држава на пацифичкој обали.

Оба богаташа су дала довољно средстава да би се извршиле припреме и омогућило фотографисање коња док трчи, односно добиле слике које би послужиле као доказ.

Шеф фото-службе је поступио овако: поставио је 24 фотографска апарата један поред другог а коњ у трку ки-

да неочекивано, ударен и тење филму.

Веома оскудним и према данашњим могућностима примитивним средствима шеф је наставио да слика људе и коње у покрету.

Сам је припремао своје фотографске плоче и успевао да експонира за 1/1000 део секунде а нарочито брз покрет и за — 1/6000, што је за ондашње прилике био прави подвиг. Тек се на основу ових фотографија уочило и утврдило да је већина слика ра погрешно сликала животиње у покрету. Направио је више од 20.000 слика и овај материјал је на 780 таблица издат под насловом „Животиње у покрету“.

Једном опкладом и напором једног човека „почиње филм“. А онда преко низа људи и техничких достигнућа дошао се до данашње фотографије експоноване милионитим деловима секунде и до филмске технике која је у стању да прикаже „чуда“. Али готово нико више не помиње првобитног „глумца“, коња Оцидента

НАЈВЕЋИ ЛЕДНИК

На Јужном приморју Аљаске, између залива Јакутат и Ајсибеј налази се Маласпина, највећи суполински ледник на свету који је постао спајањем неколико планинских долинских ледника.

Површина овог ледника износи око 2.700 квадратних км и од пре 30 година стално се повлачи због повећања температуре у северним крајевима. У централном делу Маласпине лед је потпуно чист, али су му крајевима засути ледничким наносима — моренама, које достижу и до 150 метара дебљине. Морене су на више места образле четинарском шумом. Многи сматрају да назив ледника потиче од руских речи малаја—мала и спина—леђа. Али је погрешно, јер је ледник назван по имену шпанског поморца А. Маласпина, који га је открио.

НЕОБИЧНО ИМЕ ОСТРВА

Барса-Келмес једно је од многобројних острва у Аралском језеру. Име му је казахстанског порекла и у преводу значи „Поћи ћеш — нећеш се вратити“. Ово чудно име добило је због тога што су Казахстанци, који су до острва долазили по леу понекад морали тамо да остану до следеће зиме због необично брзог отапања леда на језеру.

ДЕТИЊСТВО ЛУЈА АРМСТРОНГА

Предграђе Њу Орлеанса, луно прљавих и оловних улица које се пружају у бесконачност са својим гаражама, магацинима, шпедитерским складштима са мирисом рибе и мокре вуне, закрчене камионима и голем децом, са огласима за издавање соба исписаним на комадићима картона, кафанама са плеханим шанковима — го је немир црначког предграђа, жубор њиховог живота.

Над црначким предграђем и квадратима прљавих прозорских окана, иза којих се нејасно оцртавају људске прилике, небо је затворено. На углу таквих улица: Франклин и Пердило, сваке вечери квартал малишана: Луј, Срећко, Марк и Цори, који укупно имају 25 година, певао је црначке духовне песме и на тај начин покушавао да заради који цент за живот.

Детињство Луја Армстронга пада у време када је цез тек почео да се јавља. Рођен 4. VIII 1900. године он је већ као седмогодишњи дечак извикивао на угловима Њу Орлеанса имена новина или са кола за превоз угља позивао: „Купите најбољи угаљ!... Купите...“

Деца су певала црначке духовне песме као под дејством каквог наркотика, занесено и дубоко осећајно. Али често би се уместо награде, на њих стручила као земљотрес понека старудија која су бацали узнемирени суседи.

Луј је помислио да би, можда, инструменти спасили ствар. И они су их сами направили: за Луја гитара — на дрвено сандуче од цигарета закуцали су дрвену шипку и преко тога разапели неколико жица; Срећко је од корита и старе даске са затегнутим конопцем направио контрабас; Цори је напресима своје мајке лупао по дасци за прање веша, дајући ритам; а Мак је на некакој усној хармоници свирао мелодију. Ускоро су се тако увежбаали да су дечаци из околине долазили да их слушају.

Из тог периода потиче Лујев надимак „Сачмо“. Јако сипомашан он је новчиће које су добијали од пролазника, пошто није имао ценова, стављао у уста. Другови су га прозвали „Satchelmouth“ (торбусти). Временом се надимак скратио у Сачмо.

Једне вечери је Луј чуо Бади Боулдена, чувеног цез трубача и зажелио да свира у трубу. Али за њу није имао новца. Успео је да је стекне тек у поправном дому где је доспео зато што је при дочеку Нове године 1913. пуцао из пиштоља. Ту је добио трубу и ускоро су на домске свечаности почели да долазе људи из околине да слушају малог Луја.

После две године проведене у поправном дому почео је озбиљно да вежба и врло брзо се утврдило да се може убржати међу најбоље трубаचे света.

ПОСТАЛА ГРАБАНИЦА

Лондон је постао прво станице многобројних и најразноврснијих птица. Орнитолози тврде да на 30 километара околу катедрале Светог Павла могу лакше да нађу неке врсте птица којих нигде нема у Енглеској, него усред неких поља.

Дизалица на камиону

Дизалица са бензинским мотором уграђена иза кабине камиона може да дигне терет од 300 килограма. Ручне ко-

манде служе за управљање дизалицом а ножним се покреће камион. Биће веома корисна у индустрији и пољопривреди.

ТРАГИЧНИ НЕСПОРАЗУМ

Француски научник Ламарк (1744—1829) занимао се и метеорологијом. Почев од 1799. године он је издавао „Метеоролошки годишњак“ с временским прогнозама за читаву наредну годину, и то дан по дан. Његов земљак, чувени математичар и небески физичар Лаплас односно се према његовим радовима с пуно потцењивања, а физичар Кот сваке године је оповргавао преко штампе Ламаркова предсказивања. Међутим, он је остајао упоран и наставио је да објављује „Годишњак“, али не прекидајући своје основно и веома плодно истраживање у области биологије.

Године 1809. на пријему чланова Француског института (академије наука) Ламарк се сreo са Наполеоном. По обичају, сваки од присутних научника поднео је императору свој по-

следњи објављени научни рад.

Наполеон је војничким кораком пролазио крај научника поређаних дуж зида. Када је дошао испред Ламарка овај му је пружио књигу.

— Шта је ово? — ускликнуо је Наполеон. — Свакако, опет ваша метеорологија... Годишњак којим каљате своју старост...? Занимајте се природом и ја ћу са задовољством да примим ваше радове. Ову књигу узимам само из поштовања према вашим седим власима. Држите — и он предаде поклоњену књигу свом ађутанту.

Стари Ламарк који је после сваке Наполеонове

сурове реченице покушао да промуца: „Па то и јесте рад из области при-

родних наука“, најзад је заплакао и заћутао.

А књига коју је Напо-

леонов ађутант немарно бацио на оближњу столицу била је „Филозофија зоологије“ — знаменито дело у коме је Ламарк изнео своје идеје о еволуцији животиња, дело које је његово име учинило бесмртним.

Овај жалосни неспоразум имао је по Ламарка веома тешке последице. Он је био сиромашан и Наполеонове речи на састанку чланова Института биле су узрок одузимања сваке даље материјалне помоћи старцу Ламарку.

★

»Слепе долине«

На јужним падинама Бркина, у Словенији, постоји петнаест потока, чије воде настају на ивицама такозваних „слепих долина“, настављајући затим пут подземним токовима до извора Рижане, петнаестак километара од Копра.

Пожар који траје 3000 година

Већ 3.000 година у совјетском средњоазијском угљеном базену бесни подземни пожар. „Најдужи пожар на свету“ ипак није омео експлоатисање угља у овом базену. Ови подаци могу се наћи у једном дужем извештају објављеном у часопису „Совјетски недељник“ који издаје совјетска амбасада у Лондону.

Крајем прошлог века „брегови који бљују ватру“ навели су немачког истраживача Хумболта на закључак да у овој области постоје живи

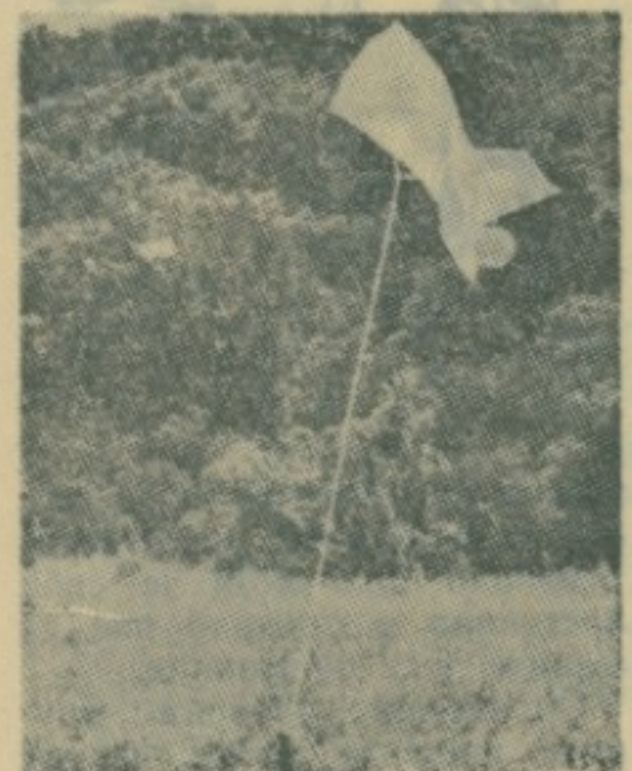

вулкани. Касније су се овој његовој теорији придружили и руски истраживачи. Међутим, Хумболт и његове руске колеге нису били у праву. Недавно је ову област посетио један сарадник новинске агенције Тасс, који у својој репортажи између осталог пише:

„Свауда унаоколо поглед се сусреће само с тамноцрвеним згуром. Не може се видети ни влат траве; црвени гасови избијају из пукотина под самим вашим ногама. Крвавоцрвени задимљени брегови ноћу се издалека виде. За време оштре зиме дивље козе долазе у овај крај да би се угрејале“.

ЛЕТЕЋА АНТЕНА

У случају да авион падне или се принудно спусти, пилот ће одвезати балон или ће се он сам ослободити услед потреса. Балон, напуњен хелијумом, подиже радио-антену

преко које ће се одашиљати позиви за помоћ на хиљаду километара уокло.

... ОВАЈ... ШТА ЈЕ ВЕЧНИ ТРОУГОА, УЈКА СТАЈО?

ВРЕМЕ, ПРОСТОР И ЕНЕРГИЈА!

ЗВЕНИ ТЕЛЕФОН... ВИДИ КО ЈЕ!

3ВР 3ВР 3ВР

ОХ, НЕ! ЧИКА БАЈА? ГДЕ ЈЕ! ЈЕСТЕ ЛИ ЗВАЛИ ЛЕКАРА?

ПОСТ! НЕ СМЕМО ДА ЗОВЕМО ЛЕКАРА! ТО МОРА ДА ОСТАНЕ ТАЈНА! АКО СЕ ЗА ТО ДОЗНА...

ПАЈА ПАТАК by WALT DISNEY

... МОЖЕ ДА ДОЂЕ ДО ФИНАНСИЈСКЕ КРИЗЕ... МОГУ БАНКЕ ДА БАНКОТИРАЈУ!

ОДМАХ ЛЕМО ДОКИ! НЕ БРИЊЕТЕ!

ЊЕГОВ ШОФЕР КАЖЕ ДА ЈЕ ТО НА ТРЕЋЕМ ДЕСНОМ УГЛУ!

КУГЛАНА

3ВР 3ВР 3ВР

ЗАР ВАМА, РОЂАЧЕ БАЈО, НИЈЕ ПОЗНАТО ДА ЈЕ ПРВО ПРАВИЛО У ПОСЛОВНОМ СВЕТУ НЕ ДОЗВОЛИТИ ДА ВАМ СЕ...

... РУКА КОЈОМ ПОТПИСУЈЕТЕ ЧЕКОВЕ ЗАГЛАВИ У ПЛАСТИЧНУ ЛОПТУ ЗА КУГЛАЊЕ!?

Најтежи највећи и најмањи пси?

Пси ретко преживе осамнаесту годину. Понеки напуне 20 и више година, али то се догађа сасвим изузетно. Неки угледни кинолози сматрају да пас може да доживи и 34 године, међутим, у Енглеској, „земљи паса“, највећа званично установљена старост је 23 године.

Најтежи пас, колико се зна, имао је близу 100 килограма и припадао је „бордовској раси“. Пас је живео седам година, а око врата 66. Његов оброк износио је два килограма mesa дневно.

Највиши пси припадају раси „ирских вучјака“, који су врло корисни за лов. Један такав пас био је висок тачно сто сантимера.

Најмањи на свету су мексикански „чичијахуа“ а има их лакших од 500 грама. Највећа позната сума која је дата у Монреалу у

Канади, за једног пса била је 10.500 енглеских фунти. Један канадски посредник за трговину псима исплатио је ту своту некој Енглескињи 1956. године за

једног трогодишњег „пекинеза“ златасте длаке.

Највећа висина до које је долетео један пас, чувена Лајка, засад износи 1.600 километара.

НИШТА ЖИВО

Испод триглавог глечера, на надморској висини од око 2.500 метара, налази се јама дубока између 1.200 и 1.400 метара. Спелеолози су констатова

вали да у њој не постоји ни флоре ни фауне, услед тога што је провалија великим делом године засута ледом и снегом.

СА ЗНАКОМ МЕСЕЦА НА ЧЕЛУ

Када становници великих градова за време излета или годишњег одмора угледају на ливади краве, најчешћа мисао која им се у вези с њима јави односи се на млеко. Али, ни они а ни земљорадници, који добро знају колику корист имају од рогате марве, и не слуте да се наши давни преци из праисторијских времена нису из користољубља „спријатељили“ са овим животињама. Људи из млађег каменог доба нису ни због млека а ни због радне снаге покушали да припитоме првог тура (bos taurus primigenius), већ због његових великих повијених рогова.

Пре неких 8.000 година људи су почели да у дивљем говечету гледају — и виде — нешто више од обичне дивљачи. У њему су они видели животињу која на глави носи месечев срп, свети симбол богиње Месеца, тог најважнијег од свих божанстава.

Стари земљораднички народи доводили су Месец у везу с кишом и росом. Према његовим менама, они су одређивали време за сетву и жетву, и остале радове у пољу. Због тога су они Месец сматрали као божанство плодности и замишљали га у облику жене.

Колико је досад могло бити утврђено култ Месеца и

У дивљем говечету наши давни преци видели су биће које на глави носи месечев срп, симбол богиње Месеца

кравље млеко употребљавано је искључиво у обредне сврхе.

Из предње Азије култ говечета је прешао и у Индију и Египат. Приликом ископавања старих градова Харапe и Мохенџо Даро у долини Инда нађени су многи ликови говечета који јасно показују да је говече у то време већ било домаћа животиња. Травови култа говечета и данас се срећу у Индији. Међутим, код већине афричких народа и племена говече је данас само корисна домаћа животиња и њихов религиозни и култни значај одавно је заборављен, исто као и код нас у Европи.

Ипак, и данас у Африци има племена где се говеда га је искључиво због култа, а не као корисне животиње. Тако краљ Руанде-Урунди држи огромна стада лепих и снажних ватуси-говедо која се одликују изванредним роговима. Ова изабрана говеда — названа иниамбос — сматрају се за свету и неотуђиву краљеву својину. То су најлепша говеда која постоје: њихови рогови, дугачки по метар и по, имају при корену обим од пола метра.

Иниамбоси су најбоље чувана и негована говеда на свету. На сваку животињу долазе два до три чувара у чију дужност, између осталог, спада и то да са њих стално терају муве. Иниамбуси се не смеју заклетати, па чак ни мусти. Од њих смеју да се употребе само излучине, и то за очишћење људских тела. Разуме се да се од њих не захтева никакав рад, а самим тим не очекује ни нека корист. Овде срећемо најчистији облик искључиво религиозног односа човека према говечету из каквог је, пре 8.000 година, почео да се развија процес припитомљавања ових животиња.

Истраживач Бетгер сматра да је прва корист од младог говечета била та што се могло упрегнути у најпримитивније возило — две дугачке окресане гране, неку врсту савоница на својој земљи. Па и та примитивна запрега — као и каснија кола — употребљавана је да се на њој, приликом верских свечаности, провоза кип богиње Месеца. Чак и онда када је говече било први пут упрегнуто у дрвени плуг, оно је служило тој истој богињи — богињи плодности. У самом почетку и

култ говечета појавио се најпре у предњој Азији, у Месопотамији. Научник Бетгер, који се бави проучавањем историје домаћих животиња, сматра да су првобитно око храмова и светилишта у некој врсти зоолошких вртова чувана читава стада турова. На тај начин свештеници су увек имали при руци довољно жртвених животиња које су приносили на олтар богиње Месеца да би стекли њену наклоност и осигурали себи богату жетву.

У тим зоолошким вртovima света говеда су расла и размножавала се без помоћи човека. Тако је почело постепено припитомљавање ових животиња. Укроћене животиње, и то најпре телад, човек је почео да користи и за друге сврхе, а не само за обредно жртвовање.

МАКЕТА СЕЛА САГРАЂЕНА ОД ЦИГАЛА

Хиљаде малих бетонских циглица као за дечје играчке уграђивали су пуних 10 година у макету овог села, Абрахамс из Софорда у Енглеској и његова жена. Ту се налазе радње, фабрике, мо-

стови, црква, железничка станица па и сам воз. Као сваки уграђивач и Абрахамс пре сваког проширења села црта прво планове и проналази најбоља урбанистичка решења.

WALT DISNEY'S

ВЕЛИКИ РИЂА

РИЂО!

СВЕ ШТО ИМА КРЗНО ЗАБРАЊЕНО ЈЕ! СМЕШ ДА ЈУРИШ СВЕ ШТО ИМА КРИЛА!

ПАС ЗА ИЗЛОЖБЕ ХТЕО БИ ДА ПОСТАНЕ ЛОБАЧКИ КЕР, А?

ДАНИ СУ ПРОЛАЗИЛИ И НАКЛОНОСТ ИЗМЕЂУ ДЕЧАКА И ПСА ПОСТАЈАЛА ЈЕ СВЕ ВЕЌА. СВАКИ ОД ЊИХ ОТКРИВАО ЈЕ ЈЕДАН СВЕТ КОЈИ ДОТЛЕ НИЈЕ ПОЗНАВАО...

ЗНАШ ЛИ ТИ КОЛИКЕ СУ ПАСЕ ДАТЕ ЗА ТЕБЕ! ЈА ТИ ЧАК НЕГЕШ НИ ДА КОРАЧАШ КАКО СЕ ОД ТЕБЕ ТРАЖИ!

ХЕГГИН ЈЕ СВЕ ЗАБРИЊУТИЈИ ЗБОГ „НЕПОСЛУШНОСТИ ВЕЛИКОГ РИЂЕ“...

ВИДИТЕ ЕМИЛЕ... ОН СЕ ВИШЕ НЕ ПОКОРАВА МОЈИМ НАРЕЂЕНИМА...

НАЈЗНАД ЈЕ ПОЗВАН СТРУЧЊАК ИЗ КИНОЛОШКОГ КЛУБА У МОНТРЕАЛУ...

ВЕРОЈАТНО ОТЕ И САМИ ЗАПАЗИЛИ. ПАС СЕ ВИШЕ ПОКОРАВА ИЗРЕЧЕНИМ И НЕИЗРЕЧЕНИМ НАРЕЂЕНИМА...

ТАЈ ДЕЧКО СЕ БРИНЕ О РИЂИ? САМО ГА ВОДИ У ШЕТЊУ...

ВЕЛИКИ РИЂА ЈЕ ИЗВАНРЕДАН ПАС САМО ПОЧИЊЕ ДА СЕ ПРЕВИШЕ БЕЗУЈЕ ЗА ЈЕДНУ ОСОБУ.

КАШНИЈЕ

РЕНЕ, ОДСАДА ПА ДО ИЗЛОЖБЕ РИЂА БЕ ЖИВЕТИ У КУКИ, ПОРЕД МЕНЕ...

НЕ ЖЕЛИМ ДА ГА ВИШЕ ВИЂАШ ИЗ ИЗВОНИХ РАЗЛОГА!

ДА, ГОСПОДИНЕ!

НАСТАВИТЕ СЕ

БРИСАНИ ИЗ СПИСКА ЖИВИХ

АНЕГДОТЕ

У трећој ратној години, када је у Славонији из оних мартовских дана ненада почела незапамћено јака немачка офанзива, тенкови су у незадрживом налету, за неколико дана испресецали слободну територију у равници, а око Папука свили обруч пешадије. Степшане на уском простору, партизанске јединице су већ биле кренуле у пробој ка Војину. Болничари су ужурбано припремали за покрет групу рањеника међу којима се налазио командант 3. оперативне зоне.

Три дана и три ноћи лежали су непомично, покривени лишћем, у шуми око које су били немачки војници

Стравична ноћ

Гранате су немилосрдно звиждале и уз заглушни прасак и тутњаву кресале гране и обарале стабла. Пуцало је на све стране. Носила су својом тежином угибала рамена војника који су просто падали од умора.

У неко доба, после многих невоља, стигли су до пруге. Још само један мали напор па да се дохвати Било Горе и предахну — али пруга је била поседнута.

Јединице су се брзо спремале за пробој. Пред полазак на јуриш решено је да се прво рањеници сакрију у шуми. Са њима је остало шест болничара и четири другарице, чланови обласног комитета Антифашистичког фронта жена.

Пакао на прузи

Носила са рањеницима су склонили у једну дубоку вододерину, каквих има доста у славонским шумама, и прекрили их лишћем. На прузи је настао пакао. Кључало је као у котлу. А онда је пуцњава почела да јењава, преносила се поступно све даље, ка Било Гори. Болничари су сваког часа очекивали позив да поју. Али се нико није јављао.

Ближило се јутро. На ивици шуме, две-три стотине метара од вододерине у којој су били рањеници, назирао се строј немачких војника. Болничари су били збуњени. Шта да раде. Код сваких носила су оставили по једну другарицу, а сами се распоредили да чувају стражу.

Читав дан су лежали непомично. И целе ноћи нису од брига и размишљања како да сачувају рањенике, истакнуте руководиоце, смели да се покрену.

Касније су сазнали да је пробој био врло тежак. Главнина је прелазила пругу под жестоком унакрсном ватром Немаца. Са носилима нико не би успео да је пређе — то је

било сасвим јасно. Немци су затим потпуно затворили пролаз. Да се партизани врате по рањенике никако нису могли. Ништа им друго није преостало него да их бришу из списка живих.

Сутрадан су Немци ревносно прочешљали шуму око пруге, али наши се нису нигде чули. Три дана, без икакве вести, без икакве наде. Било је очевидно да рањеници неће издржати. Од хране су имали само пола килограма шећера и двадесетак јабука. Један од стражара, кога су звали Марко Краљевић, искрадао се ноћу из шуме и заобилазећи вешто немачке страже, одлазио у оближње село Лисичине и доносио отуда воде и мало млека за рањенике. Давали су им по два-три гутљаја млека, коцку шећера и јабуку дневно.

Неочекивани сусрет

Трећег дана, у први сумрак, у дубини шуме се зачуло крцкање сувих гранчи-

ца и шуштање лишћа. Стражар је наћулио уши, напрегао очи да продре погледом у помрчину. Крцкање се све јасније чуло. Неко се приближавао. Већ се назирала силуета човека. Обазриво је ишао као да нешто тражи. Можда баш њих. Стражар је чекао да му непознати приђе ближе. Са двадесетак корака учинила му се сенка позната. Необично је личила на командира Брку. Али откуд он? Одлучно је да га тихо позове. И није се преварио.

Командир није ни слутно да ће у таквој ситуацији, под трулим лишћем, наћи свога команданта. Пошто је човићу њихову причу рекао им је шта се збило са њим: офанзива је протутњала планином, али за дивно чудо, није захватила Вранин Камен на коме је био он са официрском школом.

Командир је одмах са Војинином Камена довео десетак слушалаца да помогну при преносу рањеника.

Тек што су рањенике сместили и мало их нахранили а сами кренули у поток да се умију и мало освеже, зачуло је са свих страна.

То су Немци напали јединице које су се вратиле из правца Војина.

Опет у обручу, без заштите и без хране

Опет тешка борба у окружењу и опет припреме за пробој. Другарицама из обласног комитета Антифашистичког фронта жена је наређено да пођу с јединицама. Када је било све спремно за покрет, Душанка Остојић, седамнаестогодишња девојка, која је у Славонију стигла после драме на Козари, није хтела да се одвоји од рањеника. Остала је са њима. Сама. Цео дан је по пуцњаји пратила кретање наших јединица.

Ноћ је прошла мирно. И други дан. Предвече се негде у шуми чуо жагор. Кроз полегле гране спазила је колону. Војска. Али која? Тек сада је помислила да их могу убити. Решила је да сазна ко је то. Пузећи, пошла је у сусрет колони. Када је пришла сасвим близу и на капама угледала петокраке, упитала је:

— Ко је тамо?
— Словенци, Седамнаеста бригада.

Срце је заиграло. Све се одједном разведрило.

После неколико дана Душанка је опет била у Обласном одбору који се вратио у Звечено и наставно своју делатност.

Краљ „главоломки“ — тим именом називали су осамдесетих година прошлог века Семјуела Лојда (1841—1911), чувеног америчког аутора шаховских, аритметичких и геометријских проблема, ребуса, шарада и забавних игара.

Још као младић Лојд се одликовао смислом за шалу, био је вешт мађионичар, у-

Ерзореки студент

Чувени физичар, математичар и астроном Исак Њутн једном је ставио свом коњу седло, али наопако. Студенту који му је на то скренуо пажњу, Њутн је прилично љутито одговорио:

— Веома сте ерзореки, млади пријатељу. Па ви уопште и не знате у ком правцу ја намеравам да одјашем.

Разлог успеха

Питали једном Жана Коктоа чему, по његовом мишљењу, има да захвали за своје многобројне успехе.

— Онима који су ме погрешно разумели — одговорио је Кокто спремно.

Срећан случај

— Верујете ли ви у срећан случај? — запитао је једном један познатик Жана Коктоа.

— Свакако да верујем — одговорио му је Кокто — јер чиме бисмо иначе објаснили успехе наших ривала.

Сасвим исто

Чувени пијаниста Артур Рубинштајн, желећи да у миру понови неке пасаже пред један од својих концерата, нареди свом собару да свима који га траже одговори да је изишао.

Баш у том моменту зазвонио је телефон и један женски глас затражио маистра. Док су бриљантни звуци клавира под Рубинштајновим прстима одзванили из суседне собе, собар, љубазно обавести господу да је његов господар изишао.

— Изишао! — узвикну она. — Али ја чујем да неко свира на клавиру!

— Чини вам се, госпођо! — одговори собар. — То сам ја брисао прашину са клавијатуре.

Сваки дан је скуп

Приликом обиласка једне кедрове шуме коју је претходног дана захватио ураган, Наполеон се окрете управнику и рече:

— Треба ово наново засадити!
— Да — одговори шумар — али да би се подигло слично дрвеће потребно је око две хиљаде година.

— То је разлог више да почнете одмах.

КРАЉ ЗАГОНЕТКИ

љиве приче и хумореске, скечеве и забавне новеле.

Број „главоломки“ које је Лојд састављао растао је необичном брзином да би на крају његовог живота достигао огромну цифру од преко пет хиљада.

У своје време неке од његових загонетки биле су објављене у милионским тиражима, као што су на пример „Загонетка понија“ и многе друге.

Семјуел Лојд је био и талентован шахиста и генијални састављач шаховских проблема. И у тој области он је постигао трајну славу.

Загонетка понија

Идеју за ове познате загонетке Семјуел Лојд је добио из разговора с једним америчким дипломатом с којим се једном заједно враћао из Европе. Њихов пароброд про-

Лојд је сместа, на самом броду, узео маказице и комад црног папира и после краћког времена показао сапутницима своју нову „главоломку“: требало је из шест делова из којих је састављен приликом добијања силуету белог коња.

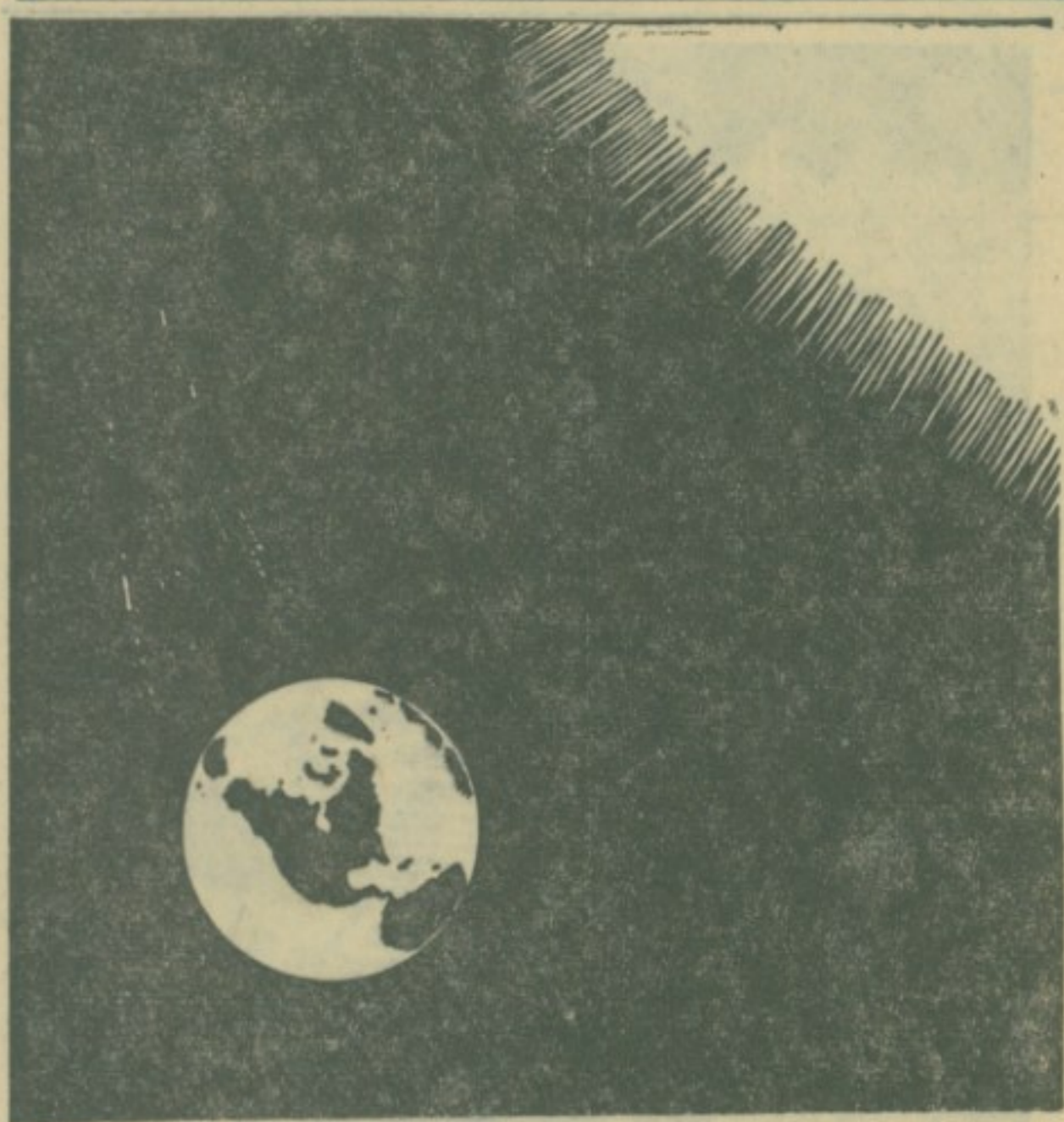
Ко ће брже

Дресирани пас и мачка приредили су трку. Требало је да претрче 100 стопа (стопа износи око 30 сантиметара) у једном правцу и да се истом стазом врате на старт. Пас је у једном скоку преваљивао 3 стопе, а мачка само 2. Према томе, три мачкина скока износе колико два скока њеног ривала пса. Ко ће први да стигне на полазну тачку?

Одговори

Шест делова из којих се састоји црни пони треба сложити као што је показано на овом цртежу. Тада ће се унутар црних контура појавити силуета белог коња у трку која симболизује споменик у Беркширу.

На полазну тачку прва ће натраг стићи мачка. Првих 100 стопа на једну страну она ће прећи у тачно 50, а цељу стазу за 100 скокова. Пас ће начинити 33 скока (99 стопа) и биће приморан да страши још један скок да би преваљивао и последњу стопу, то јест, практично ће претрчати 102 стопе. За супротну страну такође ће му бити потребна 34 скока, укупно 68, што је равно 102 мачкина скока. Према томе, мачка ће да стигне на циљ у оном тренутку када пас буде код свог Број 4

КАО И МЕРКУР

Земља успорава своју ротацију. То успоравање износи отприлике један хиљадити део секунде у току једног столећа. Ако се ово успоравање настави у току милиона година, Земља ће једног дана престати да се окреће, односно остаће стално у једном положају — због чега ће јој једна страна бити стално изложена Сунцу, као што је већ случај са планетом Меркур.

мео је да подражава сваки музички инструмент и крике дивљих звери, истицао се изванредном вештином у резбању и дуборезу. Касније је почео да измишља разне загонетке и математичке задатке који су му довели велику популарност. Његове изванредне оригиналне, оштроумне цртеже и проблеме објављивали су многи листови и часописи и рекламни каталози разних робних кућа и фабрика.

Лојд је постао професионални новинар. Писао је ша-

лазни је поред познатог споменика „Белом коњу“ који се налази на падини једне планине у грофовији Беркширу, у Енглеској. Према предању, овај споменик уклесали су у стени пре више од хиљаду година Саксонци после победе над Данцима (бели коњ био је симбол Саксонаца). У ствари, споменик није дело људских руку, већ природе. Наиме, наслага креде које на том месту избијају на површину, образовале су необичну шару што подсећа на коња у трку.

Можемо ли дуже да живимо?

Аристотел и Хипократ, у старом веку, сматрали су да човек живи сувише кратко. У средњем веку Парацелзус је тврдио да би човек могао да живи 600 година, док је Роџер Бекон, енглески природњак и филозоф, сматрао да би човеков живот требало да траје и свих 1.000 година! По мишљењу лекара Хуфеланда и Халера и физиолога Пфлигера човек би могао да живи 200 годи-

на. Лекар Таршанов каже да ће бити срамота за људе да умиру пре него што проживе бар сто година. Већина стручњака сматра да је сада граница човечијег живота око 70 година. И данас још човек најчешће умире од разних болести, међу којима је најраспрострањенија туберкулоза, на онда остале. Ако би медицина успела да отклони све њих, човек би могао да живи и дуже.

одигравају. Један од најглавнијих узрока старења свих животиња, па и човека. Унутрашње промене у организму, спољни утицаји и болести, отпорне снаге и „наслеђена супстанција“ која одређује дужину живота, управљају дужином живота сваке јединке у различитим животињским врстама.

Чињеница да се просечан човечиј живот у већини културних земаља знатно продужио, у неким готово удвостручио за неколико последњих деценија, говори да је човечиј живот могућно продужити, али не треба губити из вида да се то постиже посредно, споља, поправљањем општих услова живота, материјалним благостањем, напретком медицине и итд. а не непосредно, изнутра, побољшањем стања у самом човековом организму које би имало за последицу појачање или продужење „животне супстанције“.

Дужина живота је врло променљива и подложна је колебањима која зависе од утицаја унутрашњих и спољних чињилаца. Неоспорно је да је да нас све већи број људи који доживе дубљу старост. Због тога постоји и већа жеља да се човечиј живот још продужи.

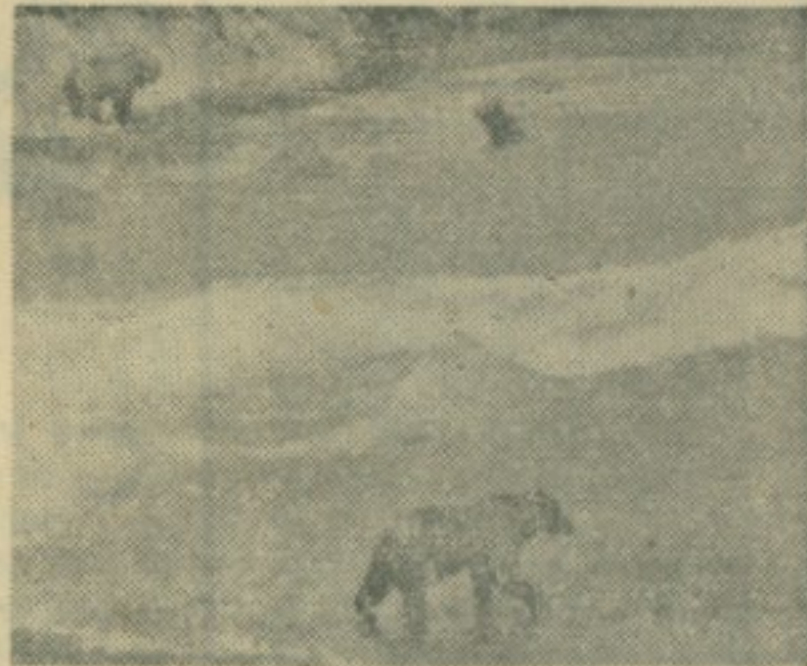
Важни су, и занимљиви огледи које је извршио Лазарев: осетљивост центара за вид у мозгу, постојана је између 6. и 50. године. Затим она опада тако да у 81. години износи свега 28 одсто повобитне јачине. Ако се на основу овога израчуна када би она могла потпуно престати видело би се да је то тек око 130. до 150. године. Ако се претпостави да тако реагују и остали центри у мозгу, онда се може закључити да би и они у то доба престали да функционишу. Логично је закључити да би од 130. до 150. године падала „физиолошка“ граница важних функција у нашем организму.

Друга важна чињеница која говори у прилог могућности продужетка живота је та што човек, у току свог живота од просечно 70 година, искористио је само трећину своје физиолошке енергије. Када би је он целу искористио, могао би да живи 200 година.

И данас још човек најчешће умире од разних болести. Ако би медицина успела да их отклони, не би постојала препрека — кажу научници и лекари — да он живи и дуже, јер сада не искористио све снаге којима његов организам располаже.

У слици и речи

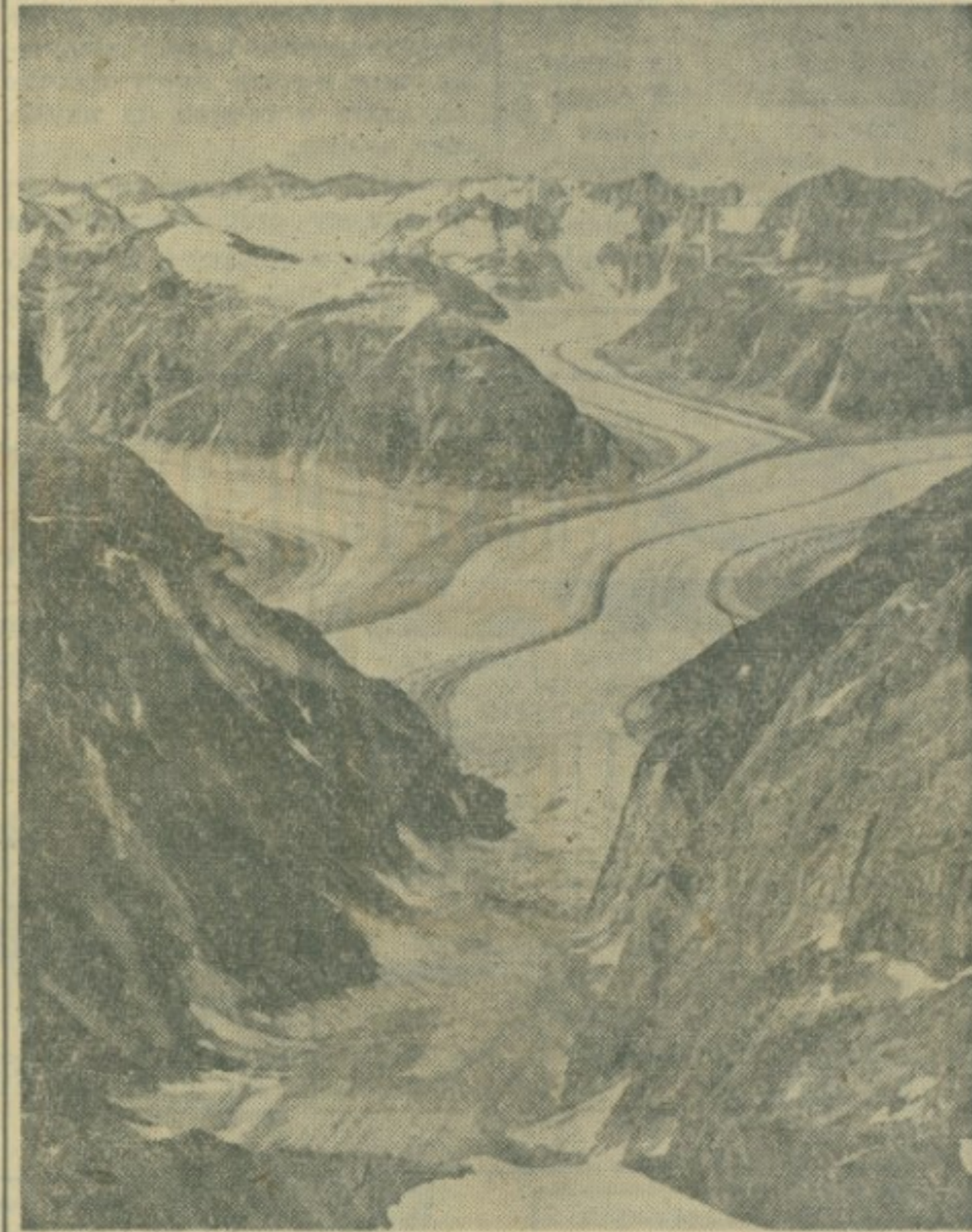
Мрки медведи са Аљаске спадају у праве цинове у својој породици. Могу да достигну висину и од 270 сантиметара, а тежину и преко 500 килограма. Храпе се биљем, плодницама и рибом. Ови на слици су рутинирани риболовци. Један фотограф успео је да их сними из непосредне близине у моменту када трагају за омиљеном храном — рибом.

На нашој слици је група мрких медведа спремна да се загнури и извади повећи залагај (десно).

Један из ове групе успео је да улови великог лососа. Одмах је ишао из воде и упутио се да нађе неко погодно место да у миру поједе своју масну ловину (лево).

У висинским пределима Аљаске често се могу видети величанствени призори: реке леда. Када мало отопли оне лагано клизе падинама планина, а одатле према леденом океану. Неколико таквих река види се на овој слици: оне се крећу из разних правца и састају се у једној широкој долини.

око 70 година јер највећи број људи умире у тим годинама. Мада, се просечан човечиј век знатно продужава старост од сто година је ипак ретка а преко тога још већа. Поема вести „Асошиетед преса“ из 1952. године, Зоро Ага је тада био напунио 156 година, а Египћанин Амор Шахат 200! Разуме се да ови подаци нису проверени ни утврђени.

Међутим у новије време, приличан број научника и лекара — да поменемо само Мечникова, Богомољца и Алехиса Карела — тврде да би човечиј век могао бити дужи него што је данас.

За дуг живот је важан чинилац наслеђе. Већ давнашње искуство а и научна проверавања доказују да деца родитеља који су умрли у дубокој старости живе дуже од оних

чији су родитељи умрли раније. Исто тако и општа смртност те деце је мања према смртности деце родитеља који су краће живели.

Меленбург је доказао да су деца родитеља који су живели до шездесете године, боловала у 30 одсто случајева од многих заразних болести а само је 9 одсто деце родитеља који су доживели 80 година, преживело те болести. Из ових чињеница се мора закључити да иако досад још није пронађен фактор који наслеђем преноси дуг живот, он ипак мора постојати. И не само тај, већ и чинилац који организму даје много већу отпорност према спољним утицајима и болестима.

Извесни научници, међу њима и Жак Леб, сматрају да је сваком човеку још прираћају додељена извесна количина неке, до сада непознате али за живот важне супстанције, која одређује колико ће неко живети. Током живота она се троши и када се потпуно истроши организам мора да умре.

Утврђено је да обично дуже живе оне животиње којима је мозак у односу на тело већи. То долази отуд што се такве, „интелигентније“ животиње мање троше у борби за живот и због тога дуже живе. Поред тога дужина живота разних животиња не повећава се и не смањује вперело са њиховом органском еволуцијом или са степеном њиховог диференцирања, него према специфичној организацији животињске врсте и њеној способности да се прилагоди спољним условима живота. Сигурно је да и дубље функционалне разлике између појединих животињских врста утичу на промену њихова живота.

Многи биолози мисле да је и аутоинтоксикација, самоотровање, организма услед разних промена које се у њему

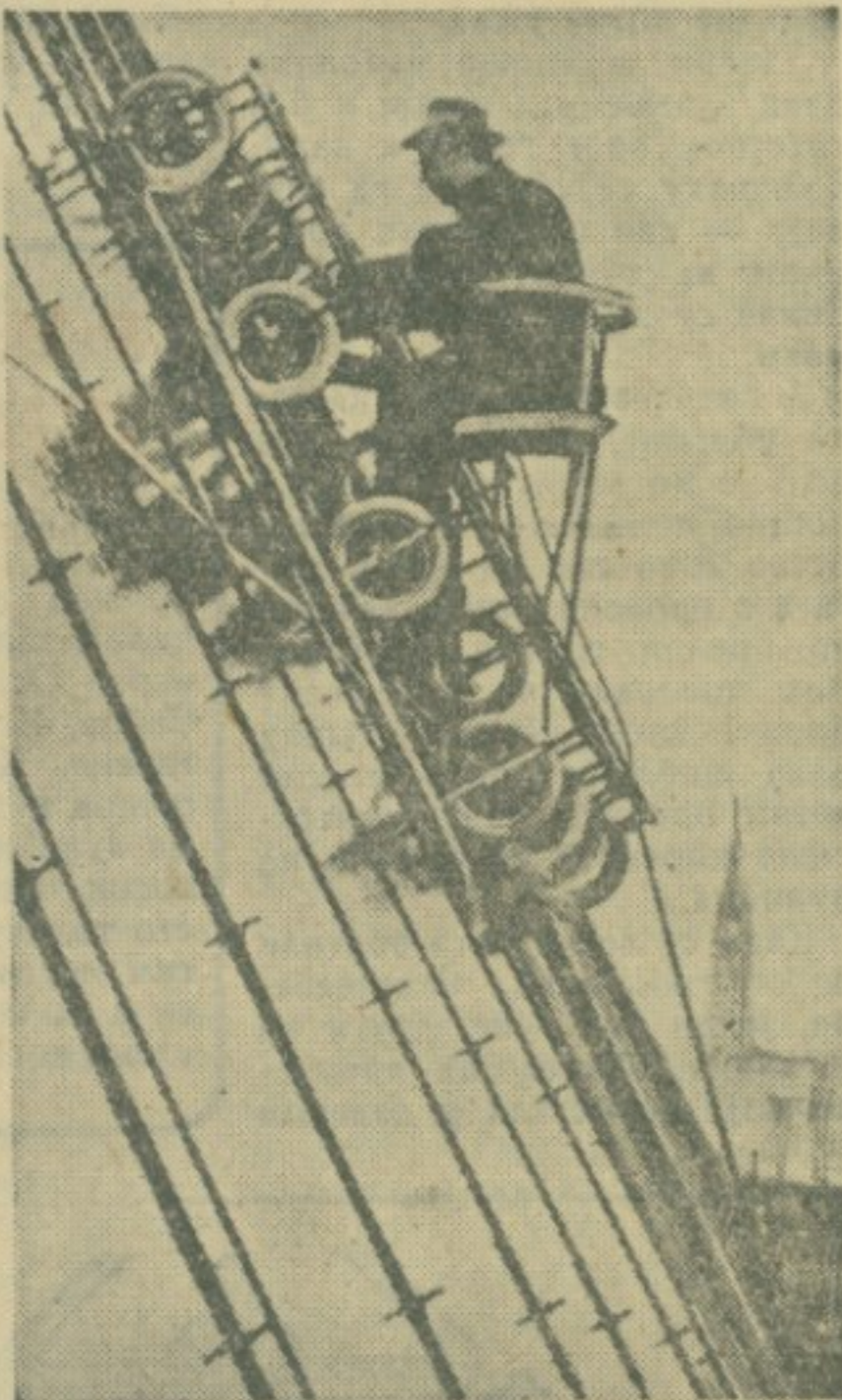
О дужини човечијег живота не постоји сагласност међу научницима и лекарима. Аристотел и Хипократ су тврдили да човек живи сувише кратко. Теофраст је говорио да је природно да јеленима и вранама дала дуг иако некористан живот, док је према човеку била шкрта и дала му сувише кратак век. У средњем веку Парацелзус је тврдио да би човек могао да живи 600 година, док је Роџер Бекон, енглески природњак и филозоф сматрао да би човеков живот требало да траје и свих 1000! Озбиљнија и са више основа су мишљења лекара Хуфеланда (1762 — 1836) и Халера (1708 — 1777) и физиолога Пфлигера (1829 — 1910) по којима би човек могао да живи 200 година.

— Наша девиза морала би бити — говорио је лекар Таршанов — стогодишњи живот. Трудом науке и друштва већина људи способних за живот, временом мора да достигне ту старост. Чврсто верујем да ће коначно доћи време када ће бити срамота за људе да умиру пре него што проживе 100 година.

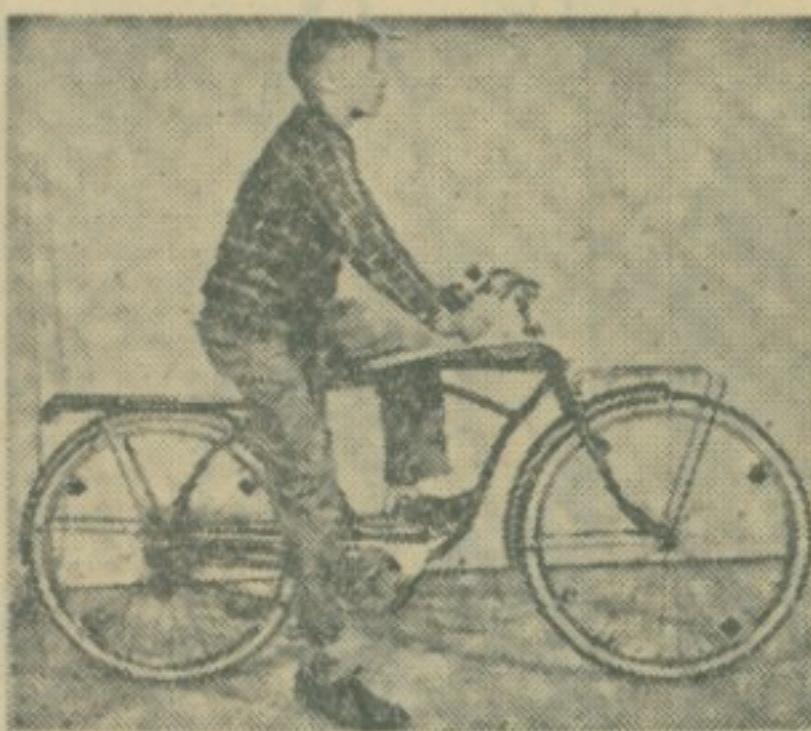
Већина научника, лекара и статистичара сматра да је сада граница човечијег живота

С гуменим точковима на стакленом крову

Седиште овог „возила“ са 12 гумених точкова увек је исправно. На њему седи један специјалиста који склапа огроман стаклени кров на сајмишној хали у Хамбургу.

За већу сигурност бициклисте

Да би бициклиста био сигурнији приликом прелазења већих раскрсница рефлектори су монтирани на предњем и задњем делу бицикла. Алуминијумски делови са преним пластичним рефлекторима за блистају када светлост аутомобилских фарова падне на њих.

Код нас је зима, али има предела у свету где још може да се купа. На слици је спасилац ка екипа на плажи Бонди најомнијенијој у Сиднеју у Аустралији. Спасиоци носе веома упадљиве купалне костиме, не због ефекта него да би се могли брзо да препознају. Прва група носи котур са конопцем за спасавање. Присутност једне окакве екипе охрабриће многе да уђу у воду.

Нема страха за непливаче

Код нас је зима, али има предела у свету где још може да се купа. На слици је спасилац ка екипа на плажи Бонди најомнијенијој у Сиднеју у Аустралији. Спасиоци носе веома упадљиве купалне костиме, не због ефекта него да би се могли брзо да препознају. Прва група носи котур са конопцем за спасавање. Присутност једне окакве екипе охрабриће многе да уђу у воду.

Човек који није желео ништа друго сем мира да дуго може да ради био је Камил Коро (1796—1875), француски сликар. Као по правили дизао се рано зором и пошто би попио шољу кафе, узимао је свој сликарски материјал на раме и одлазио кроз поља и шуме тражећи згодно место за своје сликарске ногаре. Радио је сатима. Али чак ни кад му је све ишло од руке Коро није своја платна довршавао одједном.

На његовим сликама ливаде и шуме, мирни пејзажи увек засењени сребрастом зором или сутоном, одушевљавали су увек и стручњаке и обичне гледаоце. Понекад је додавао и понеку личност: жену или сељачиће, или упрегнуте волове у кола, па и неког бродара. Понекад је читав пејзаж преобрађавао у класичну идилу са нимфама и фаунама. Ипак, све ове његове личности биле су споредног значаја јер су његова платна на првом месту апотеоза природе какву је он видео и која му је донела светски углед. Више од 300 његових слика су расуте по многим музејима, а већина их се налази у Лувру.

По природи миран, правно је дела која су одисала мирноћом. Био је средњег раста, сољидно грађен, руменог лица и плаве бујне косе. Као и велики број француских уметника и Коро је био човек из народа. Мајка му је

КОРО И ЊЕГОВЕ ПАСТОРАЛЕ

КОРО: УСПОМЕНА НА МОРТФОНТЕН (ЛУВР)

била модискиња а отац чиновник у Паризу. Како им је посао ишао добро они су одлучили да купе повеће имање поред језерета у месту Вил д'Авре. То је било довољно да им син постане оно за шта је већ имао много наклоности и поред њихове жеље да постане трговац. Крошње дрвећа, поља пуна цвећа и жалосне вр

бе са својом дугом косом бундле су чудна осећања и жељу да их овековечи. Родитељи су се с његовом одлуком да постане сликар помирили кад му је било 26 година, па су му одредили и помоћ од 1.500 франака.

Увек скромни сликар волео је да слика и лепе жене, али не уображене Венере, већ оне

природно лепе. Насликао је око 250 портрета који су у оно време за критичаре представљали више него његови пејзажи.

Најзначајнији француски сликар 19. века умро је неочекивано. Када га је отац преклињао да се одрекне боемског живота и ожени, он му је одговорио:

— Ја нисам никад сам. Поред мене се у атељеу налази увек једна жена — моја Муза. Према онима који су у невољи Коро је имао увек однос заштитника и тврдио да му се то двоструко исплати: прво што је лично задовољан а друго, како је сам говорио:

— Када дам неком сиромашку хиљаду франака — истог дана се догоди да примим повећу суму за неко моје платно. Боље сликам кад ми је срце пуно.

Био је скроман, а раскопан једино кад је говорио о својој скромности.

Колеге су га цениле. Једног дана париски уметници приредили су банкет у његову част и том приликом му предали златну медаљу као доказ њихове љубави и поштовања. Скроман као и увек захвалио се једном реченицом:

— Човек мора да је срећан кад види колико је вољен.

Равнодушан према новцу и неосетљив према слави, Коро је умро 1875. у својој 79. години — у миру са самим собом и целим светом.

ЈАМСКИ ЛАВ

У словеначком Приморју у ледено доба живео је јамски лав (Telis spelaea), који се није много разликовао од садашњег лава. У Постојинској и Крижној јами пронађене су кости изумрлог јамског медведа. (Ursus spelaeus).

СРЕЋАН СЛУЧАЈ

Овај снимак био је заиста срећан случај. Један фоторепортер из Сент Луиса (САД) хтео је да сниме своју мачку док је спавала, али се она изненада дигла и зевнула. Апарат је шкљоцнуо. Резултат: „насмејана мачка“. То је била једна од највише објављиваних слика. Мога је да се види у хиљадама календара, на кутијама шибца, на веселим разгледницама, на чашама од хартије.

ЛЕГЕНДА О НЕВИДЉИВОМ ГРАДУ

Од града Горки током Више од седам векова по- Волге за неколико часова зната је легенда о њему бродом се стиже до иуме на је она инспирирала и у којој је као заробљени руског композитора Рим- бисер, бистро језеро. Не- ског-Корсакова (1844-1908) далеко од њега налазио се да напише оперу која је некад богати град Китеж, први пут изведена 1907. у који су разорили Татари. Петрограду.

Са језера се дизала магла остављајући младо лишће храстова и борове иглице да засветле на сунцу. Зраци су обасјали и позлаћене кровове племићких кућа и кубета црква и открили да је град Китеж богат као ни један у Русији — прави ковчег препун драгуља. Добро ухрањени монаси нису жалели труд да по читаве дане испуњавају ваздух звонима својих многих огромних звона.

Када ћете звонима објавити повратак наших мужева и синова? — питале су их ожалаштене жене. — Они су слабо наоружани и још горе одевени боре далеко под заповедништвом наших принчева чији мачеви имају балчак од злата и сечиво од најбољег челика.

— Наши су принчеви — до давали су стари изнемогли грађани — ваљани и добри вође, али наши људи већ дуго

ратују а нико не мисли како да се одбранимо од Татара који надоласе као таласи. Треба их обуздати пре него што нас све поплаве.

Тога јутра источни ветар је надуо једра на броду рибака Бориса и он се зачас нашао напред језера.

— Шта нам доносиш, Борисе? — питали су га старци који су на обали, распончаних бунди седели и пушили своје луле на сунцу. — Да ли си опет видео у бистрим дубинама језера сирену која је очарала твоју младост?

— Нећете се шалити, кад сазнате шта имам у чамцу — довикну им он.

То је било дете, али његово лице се жутело као у старца а његове очи, већ разрогачене, као да су расле од ужаса.

— Оно је трчало као бездуше да би се спасло од Татара. Град из кога долази није далеко од нашег, једва дан

коњског каса. Они пљачкају, празне подруме, товари гомила драгоцености на своја кола. Кад заврше тамо долазимо на ред ми.

Старци видеше да Борис говори истину јер се у ноћи појавио црвенкаст облак од кога је и земља дрхтала: милиони Татара су на својим малим коњима грабили ка новој жртви.

— Авај! Ко ће нас бранити, завалише жене. Принчеви су далеко одвели наше мужеве и браћу, а монаси и попови мада су добри не могу да нас бране јер немају оружја.

А ови тек што су чули за опасност, упрегли су коње у кола, напунили их златним путирима, крунама украшеним драгим камењем и новцем — и ошинули коње чија се длака ускоро засветлела од зноја.

— Свети људи! — богорадали су старци трчећи за коњима. — Спасите бар жене и децу.

Монаси су ћутали заокуп-

љени само мишљу да не изгубе ни један трен а један од њих добаши:

— Будите паметни, старци. Свете ствари не могу да падну у безбожничке руке Татара.

И њихов ковој ишчезе према западу у истом тренутку када зађе сунце.

У току ноћи старци, жене и деца препречише широке прилазе њиховом граду свим што је могло да заустави на језду Татара: извалише дрвене, набацише намештај из кућа, врата одваљена из њихових ограда, корпе пуне земље, плугове, затегнуше преко свега ланце.

Сами се затворише у манастир чија је грађа резана од најјачих храстова у оближњој шуми, и чија су се врата чврсто замандаљивала.

Јутру они видеше околне брежуљке прекривене безбројем коњаника тамне коже. Све је било закрчено колима са цирадама од крзна и — грађане обузе ужас.

Татари остадоше неколико дана засењени лепотом и богатством овог града и задовољаваху се само да га гледају — као што мачка држи миша на домаку своје шапе. Знали су да им плас неће измаћи.

А онда га нападоше: настаде убијање, опљачкаше све што је могло да се понесе, а остало поплалише. Пепео је остао врео све до првог снега а с пролећа нежно зеленило прекри гомиле поломљених црепова и истољену бронзу звона. После годину дана шибљике чије је семе ветар однекуд навео, учврстише коренове ту и тамо по руинама.

Када су се из рата вратили људи: поцепани, измршавели, један без руке, други на штакама, без својих принчева који су остали у далеким

бојевима — угледали су само како се на обали језера диже прамен дима из колибе рибака Бориса. Дечак кога је он узео за свог сина возио је барку, јер је Борис био толико изнемогао да се по целе дане само грејао на сунцу и гледао ка месту где је некад био град.

Познавши људе испанене ратом, измучене више него што се може замислити, он није имао снаге да их још једним новим болом оптерети.

— Татари, — рекао им је он — нису заузели ваш град. Он је остао скривен за њихове свирепе погледе и они су отишли а нису сазнали колико им је богатство измакло... Погледајте, ваш град се скрио ту...

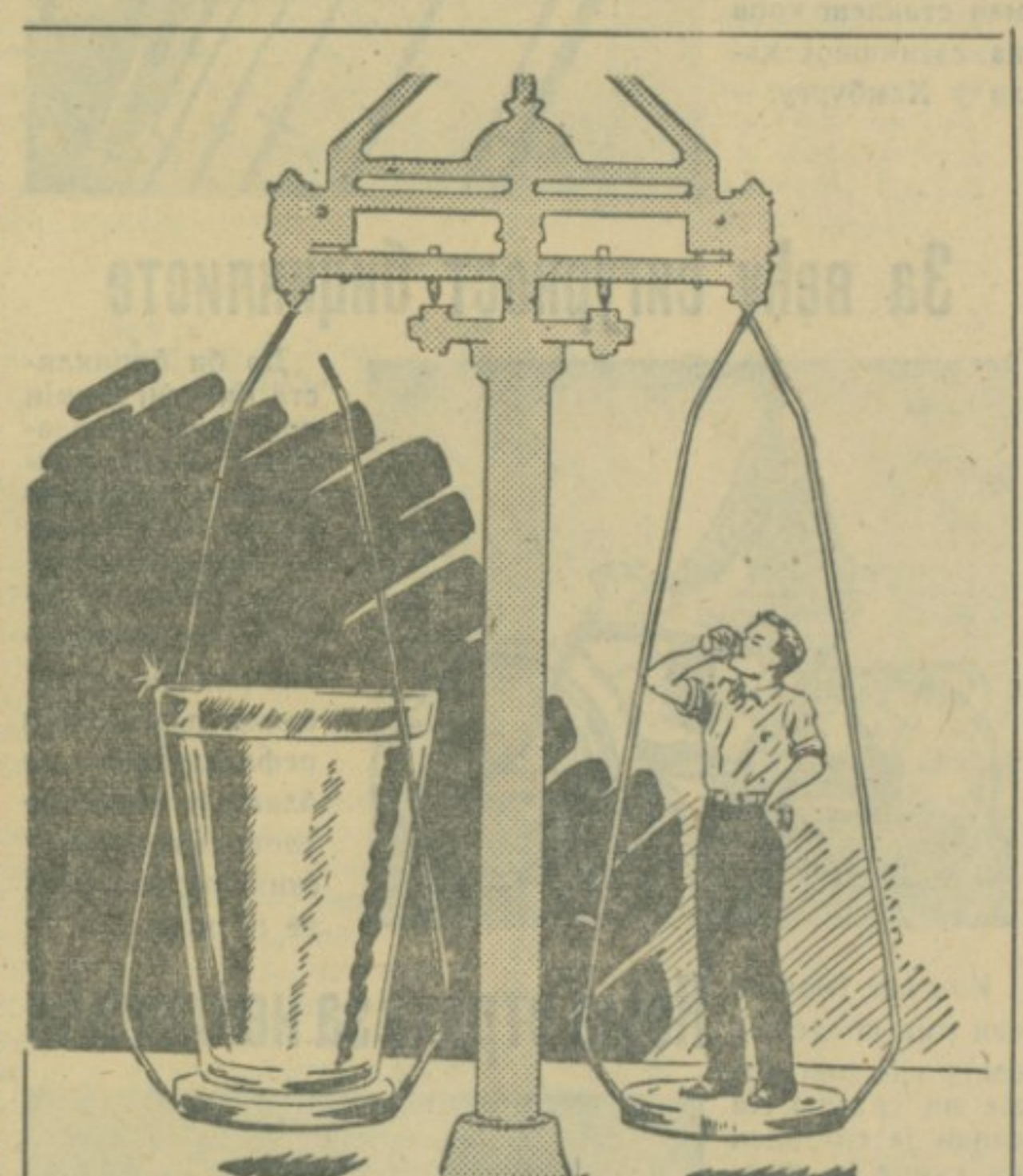
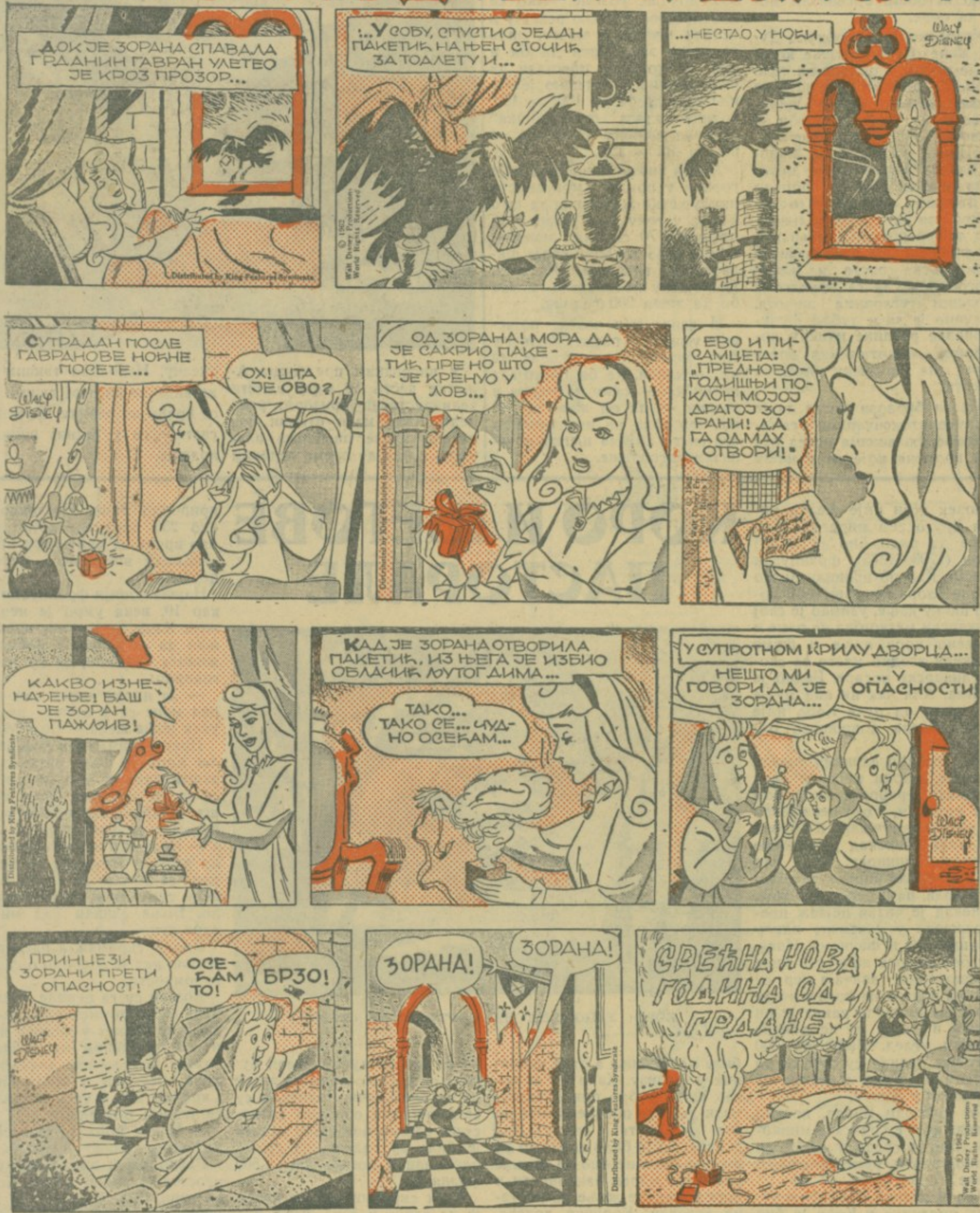
Стари рибар се и сам тргао од својих речи, а људи бржељке прекривене безбројем коњаника тамне коже.

То је била, наравно, само варка — лака игра сунчевих зрака по немирним таласима језера.

РИМСКИ ОДБРАМБЕНИ ЗИД

Римски одбрамбени зид на територији Словеније пружао се преко стотину километара — од Кастава, изнад Опатије, у правцу Чабра, Ига, Врхника, Логатца, Хрушчице, Ајдовшчине и даље ка границама Јулијских Алпа. Био је висок преко 4 метра и исто толико широк. На многим местима сачували су се и до данашњег дана остаци тога зида.

НОВОГОДИШЊА БАТКА

За 20 дана...

Под нормалним околностима човек за 20 дана попије воде у тежини свога тела — каже доктор Ален из Денвера у Америци, који се бави проучавањем исхране. Другим речима човек попије сопствену тежину у води сваких 20 дана.

ПОСЛЕДЊЕ РЕЧИ

Еварист Галоа (1811 до 1832), генијални млади француски математичар, оснивач теорије група и један од оснивача теорије функција, био је у једном двобоју смртно рањен. Кад је видео сузе свог млађег брата, рекао му је: „Не плачи. Мени самом потребна је сва моја храброст да умрем као двадесетогодишњак“. То су му биле последње речи.

Енглески књижевник Оскар Вајлд (1854—1900) био је до последњег тренутка духовит и — расипник. Када је осетио да му се приближава крај повикао је:

— Шампања, молим!
А затим је тихо додао:
— Умирем као што сам и живео. Изад својих могућности.

Осуђен на смрт сер Волтер Рали (1552—1618), енглески државник и истраживач, превукао је прстом преко оштрице секире којом је целат имао да му одсече главу и саркастично приметио: „Ово је оштра медицина, али сигуран лек за све невоље“.

„Упалите светлост... не желим да по мраку одем из овог живота“ — била је последња молба О'Хенрија, великог мајстора америчке „кратак приче“.

Наполеон је умро док је над Св. Јеленом беснело страховито невреме. У делиријуму „мали каплар“ је узвикнуо: „Боже мој! Француска нација! На челу војске...“

Велики енглески песник Џон Китс (1795—1821) изговорио је пре него што је заувек склопио очи: „Осећам да ће нада мном да расту беле раде“.

Испрљен грозницом романтични песник Бајрон (1788 до 1824) прошалутао је пре него што је умро: „А сад ћу заспати“.

„Спреман сам“ — биле су

последње речи Вудроа Вилсона (1856—1924), председника Сједињених Америчких Држава.

Гровер Кливленд, један од Вилсонових претходника на председничком положају, изговорио је пред смрт: „Тoliko сам се трудио да чиним оно што је право...“

Сер Томас Мор (1478 до 1535), енглески хуманист, државник и оснивач утопијског социјализма, био је осуђен на смрт. Овај велики мислилац сачувао је и на губилишту свој чувени смисао за хумор. Кад му је глава већ почивала на пању, он је ухватио руком браду и померио је мало у страну рекавши: „Она није увредила краља...“

Енглески политичар Хенрик Џон Палмерстон (1784—1865) није се ни на самртничкој постели одрекао сувог, за нас често несхватљивог, енглеског хумора. „Умрети, драги мој докторе? — рекао је свом лекару. — Па то је последње на свету што ћу учинити...“ И учинио је.

Адам Смит (1723—1790), најпознатији представник енглеске класичне политичке економије, рекао је својим ожаљаним пријатељима окупљеним око његове самртничке постеле: „Верујем да морамо овај наш састанак да одложимо за неко друго место...“ Одмах затим је умро.

На крају ево и незаборавних последњих речи Гавранове ноге, чувеног и храброг поглавице индијанског племена Црна нога: „Ускоро нећу више боравити међу вама... Ми долазимо из непознатог и враћамо се у непознато. Шта је живот? То је блесак свица у ноћи... дах буфала у зимско јутро... мала сенка што је пролетела изнад траве и изгубила се у сунчевом смирају...“

ЈАДНИЦИ

ПО РОМАНУ
ВИКТОРА ИГОА

ДА ЛИ ЈЕ ЈОШ ЖИВ?... ЧИНИ МИ СЕ ДА САМ ОСЕТИО КУЦАЊЕ СРЦА!

КО СТЕ ВИ? ШТА РАДИТЕ ОВДЕ? КО ЈЕ ТАЈ ЧОВЕК?

ИНСПЕКТОРЕ ЖАВЕРЕ, НЕ ПРЕПОЗНАЈЕТЕ МЕ ОВАКО ПОКРИВЕНОГ БЛАТОМ. ЈА САМ ЈАН ВАЛЖАН. НЕ ПОКУШАВАМ ДА ВАМ ПОБЕТНЕМ. ДОПУСТИТЕ МИ САМО ДА ОВОГ ЧОВЕКА ОДНЕСЕМ ЊЕГОВОЈ КУЉИ. ЕВО ЊЕГОВЕ АДРЕСЕ... НАШАО САМ ЈЕ У ЊЕГОВОМ НОВЧАНИКУ!

ПОЗНАЈЕМ ГА! БИО ЈЕ НА БАРИКАДИ! ТО ЈЕ ОНАЈ КОГА СУ ЗВАЛИ МАРИЈУС!

БИЛА ЈЕ ГОТОВО НОЋ КАДА ЈЕ ФИЈАКЕР ШТО ГА ЈЕ ЖАВЕР ЗАУСТАВИО СТИГАО ПРЕД КУЉУ ЖИЛНОРМАНА ГДЕ ЈЕ МАРИЈУС ТРАЖИО ДА ДОНЕСУ ЊЕГОВО ТЕЛО У СЛУЧАЈУ ДА ПОГИНЕ.

ИМА ЛИ ОВДЕ НЕКИ ЖИЛНОРМАН? ПРОБУДИТЕ ГА! ДОНЕЛИ СУ МУ СИНА КОЈИ ЈЕ УБИЈЕН НА БАРИКАДИ! СУТРА ЊЕ БИТИ ПОГРЕБИ!

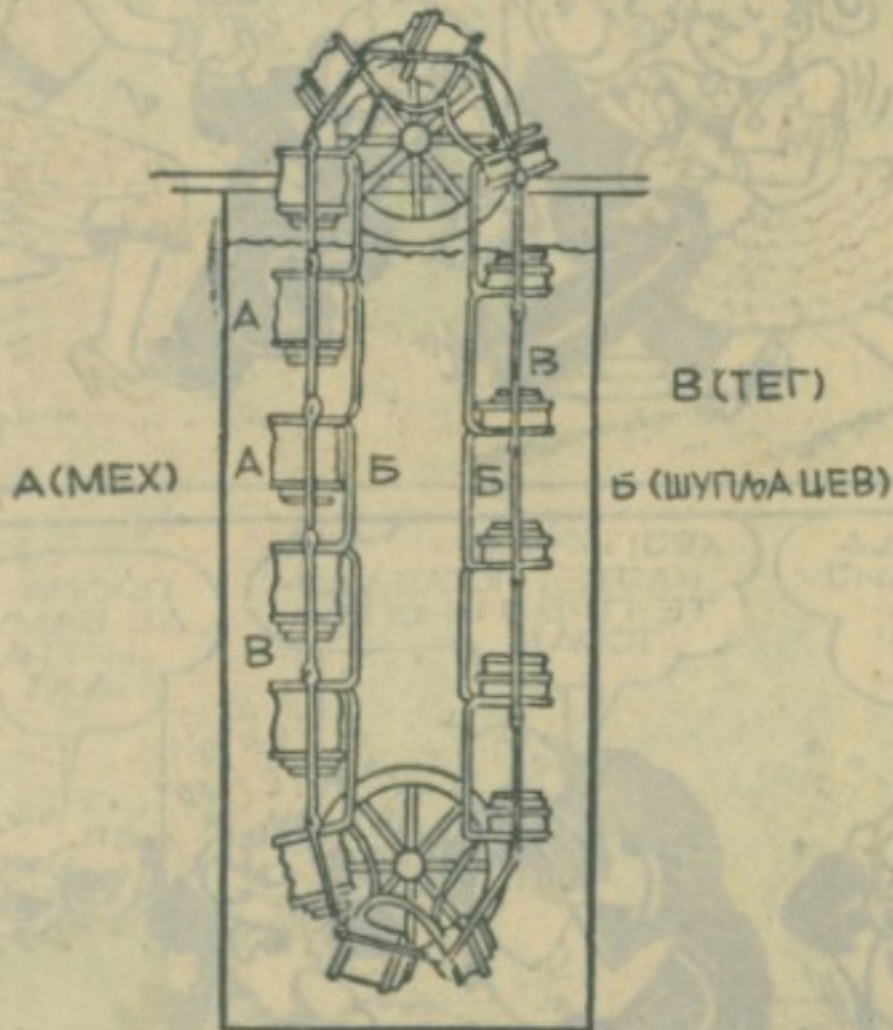
ИНСПЕКТОРЕ ЖАВЕРЕ, ДОЗВОЛИТЕ МИ ЈОШ ЈЕДНУ СТВАР. ПОСЛЕДЊУ!

КОЈУ?

ДА НИКАД НЕ СТАНЕ

ЗА МИСАО

Ова справа углавном ради под водом. Сви мехови А су међусобно повезани шупљим цевима Б. Чим сваки од цилиндричних мехова крене уз леву страну, тег В који се сада налази са доње стране меха отвара га и пуни ваздухом. Са десне стране, при спуштању, тегови се на-

дрилних мехова крене уз леву страну, тег В који се сада налази са доње стране меха отвара га и пуни ваздухом. Са десне стране, при спуштању, тегови се на-

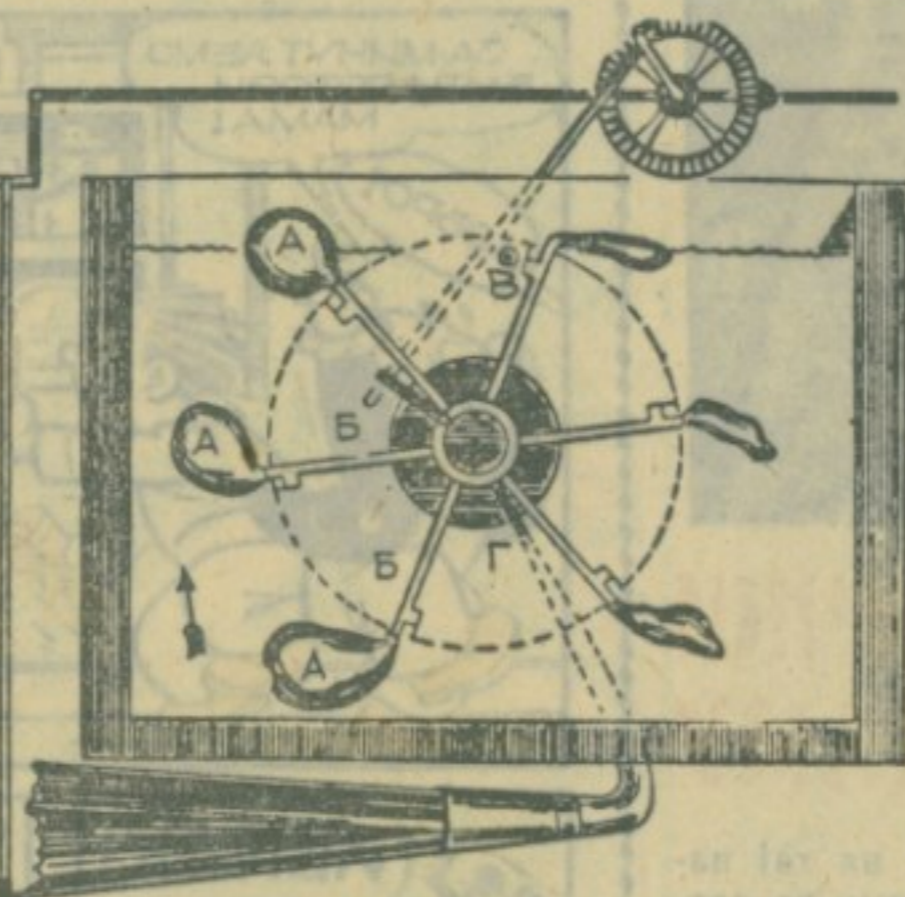
лазе на горњој страни мехова и тако их затварају. Више ваздуха има на левој страни него на десној. Ваздух је лакши од воде. Справа мора да ради. Зар?

ОДГОВОР

Када мех прође кроз највишу тачку он у себи има извесну количину ваздуха који се кроз шупље цеви пребаци у мех који тада баш пролази кроз најнижу тачку машине. Да би се тај доњи мех напунио ваздухом под водом потребан је притисак. Када сви мехови буду имали исти број молекула ваздуха при истом притиску — машина ће стати.

ЗА МИСАО

Ако „перпетуум мобиле“ неће да ради помоћу земљине теже, особина да лакша тела иду навише може се искористити — мислили су људи. Цртеж показује цистерну пуну воде са точком на коме је шест причвршћених шупљих цеви (Б) са цаковима на крају (А) који не пропуштају воду. Испод цистерне се налази мех покретан полумом везаном за точак у цистерни. Надуване кесе на левој страни учиниће да се точак окреће у правцу казаљке на сату. У тачки В оне пролазе поред једног вентила који из њих издувава ваздух и у тачки Г поред другог вентила који их надувава ваздухом из великог меха, а он истовремено покреће

и цео точак. Машина не изгледа баш нешто нарочито, али зато ради као луда. Зашто не би?

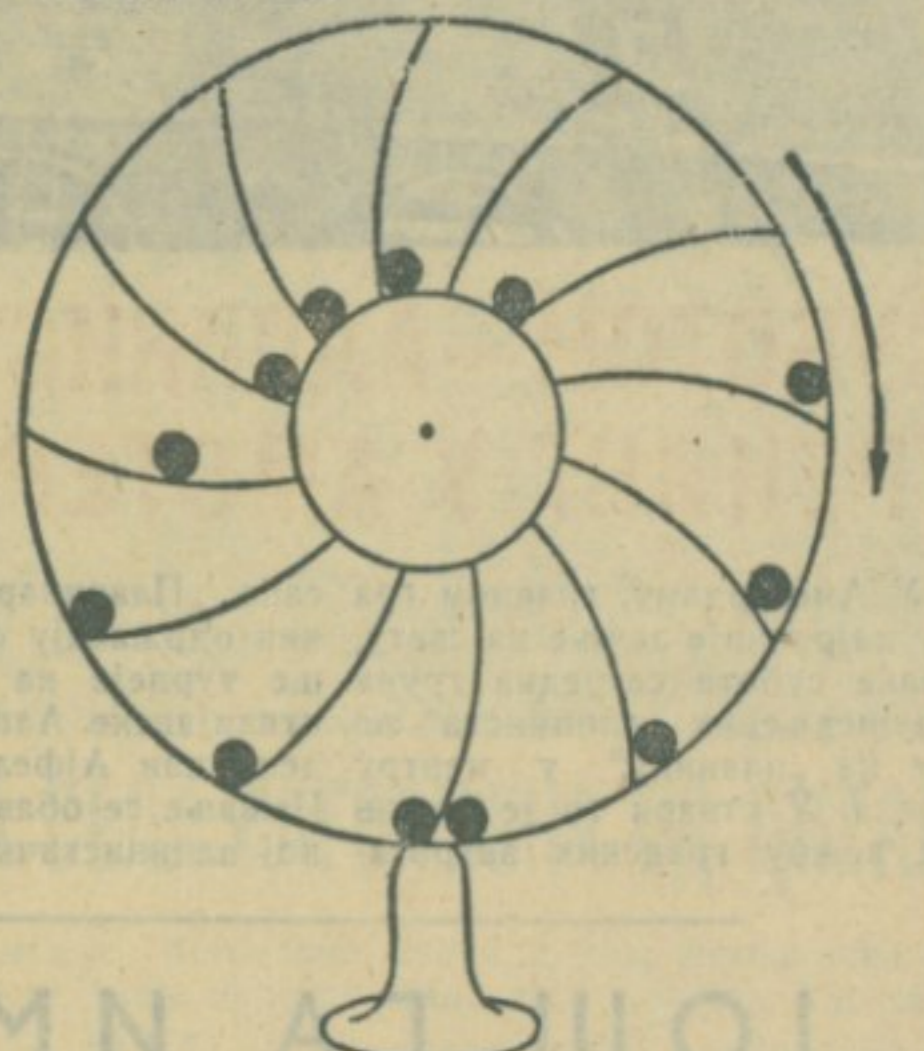
ОДГОВОР

Мех мора да испуни кесе ваздухом док су под водом а то захтева знатну количину енергије. Горњи точак иако се окреће никад неће бити у стању да створи толико енергије.

ЗА МИСАО

Ово је вероватно најстарији примерак пребалансираних точкава. Лопте са дес-

не стране су очигледно удаљеније од тежишта него оне са леве, тако да ће се точак непрестано окретати као казаљка на сату све док не постане досадно да се слуша котрљање куглица. Шта ће зауставити точак?

ОДГОВОР

Избројте кугле на десној страни и оне на левој и упоредите та два броја.

(Наставиће се)

ПРАВИ ШПИЈУН УЧИ И У СНУ

ТРАНЗИСТОРСКИ РАДИО И ГРАМОФОН

На овој немачкој комбинацији радио-грамофон могу на излету да се слушају плоче са 45 обртаја. Четири батерије снабдевају енергијом радио а друге четири грамофон. Игла је у самој кутији.

ПОЗНАО ИХ

У Чикагу су два лопова ушла у једну фабрику електронских уређаја с намером да је покраду. Али их је пресрео један глас који их веома уплашио:

— Добро вече, господо, подсећам вас да ово место чувају електронски уређаји. Саветујемо вам зато да се окренете и изађете.

Лопови се изненађено погледаше и пожурише ка излазу док је гласноговорник урлао:

— Лопови! Позовите полицију!

метод учења у сну за своје намештенике који треба да савладају арапски језик. Доктор Ернст Шмидхефер, шеф неуропсихијатријског одеља болнице у Мемфису који се у првом реду бави лечењем нервно и душевно оболелих у рату, изјавио је недавно на једном скупу лекара да са великим успехом употребљава овај нов метод да би својим пацијентима вратио поведене у себе.

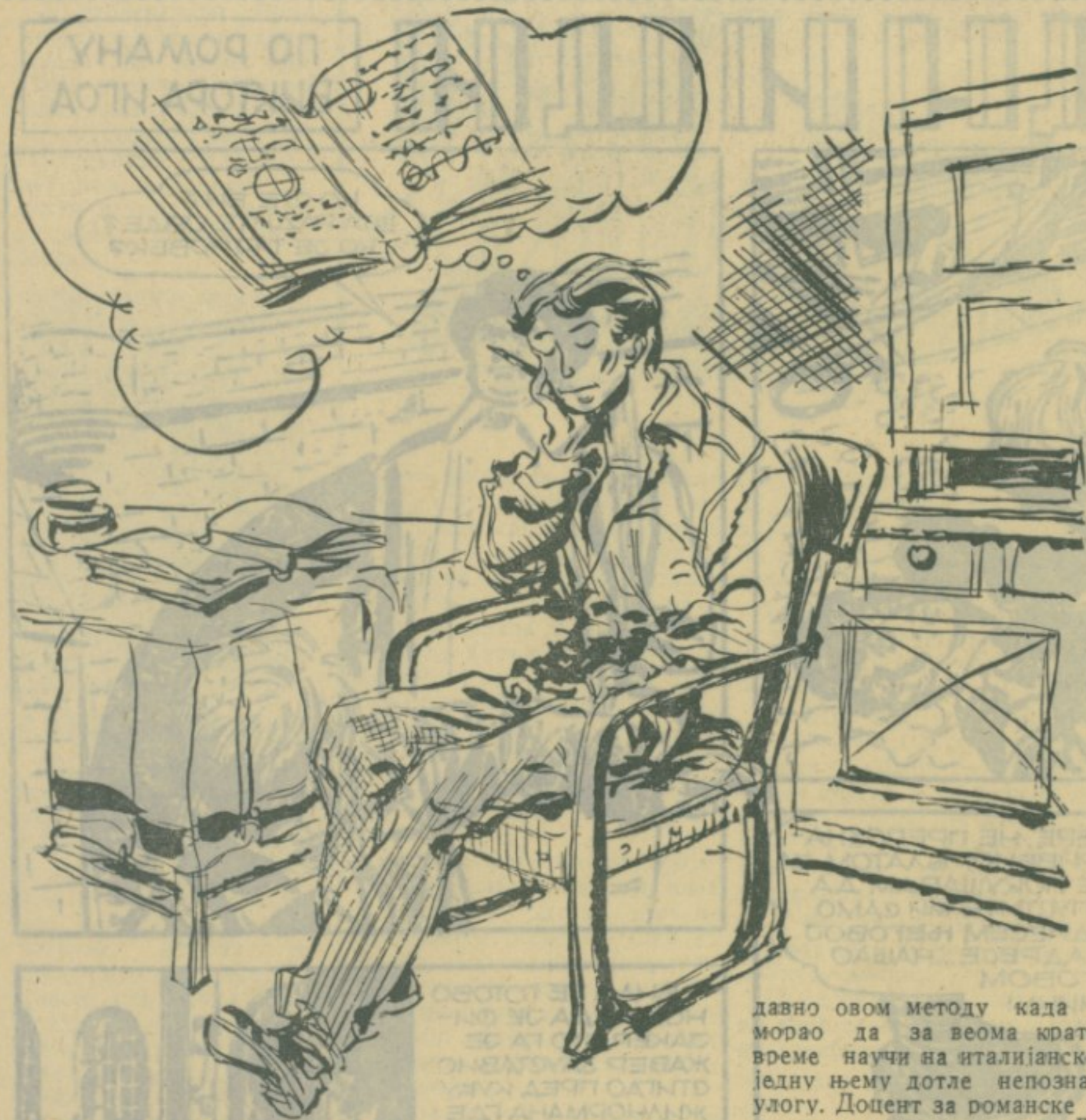
Међутим, било би погрешно мислити да је „учење у сну“ модеран проналазак. Још су стари египатски свештеници знали за „храмове дремања“ у којима су подучавали своје ученике. Грци су поступали на сличан начин. Године 1932. познати књижевник Олдоус Хаксли описао је „хипнопедију“, један метод помоћу кога се у његовом роману из будућности људи и против своје воље чине „идеалним грађанима“. Метод се састоји у томе што се људима стави под јак гласни глас мали гласноговорник који им у сну шапатам понавља правила о поштењу и постојном понашању.

Хаксли је „хипнопедију“ употребио у роману, а америчко Министарство рата у пракси. Наиме, за време другог светског рата амерички војници у специјалним службама учили су у сну стране језике и Моарсову азбуку. Тајни агенти америчког „Бироа за стратешку службу“ такође су за

време другог светског рата учили у сну језик, дијалект и животне навике људи у чију су земљу упућивани.

На чему почива ово учење у сну које је свакоме приступачно и за које је потребан само један магнетфон и аутоматски часовник за враћање траке да би се одређени део текста стално понављао? На једноставној чињеници да је наша подсвест за време сна изврсно пријемчива. Процес мишљења код људи одвија се претежно у подсвести, а оно чега смо ми свесни готово је увек само резултат тог процеса мишљења.

Дете кад учи да иде чини то у почетку свесно. Да би савладало ту вештину потребне су му сталне вежбе. Касније, оно хода подсвесно, не мислићи на кораке. Слично томе одвија се и процес мишљења. Наш мозак практично региструје сваку мисао, сваки утисак, сваку чињеницу. Ова ма са различитих података превиди се и процес мишљења. Наш мозак практично региструје сваку мисао, сваки утисак, сваку чињеницу. Ова ма са различитих података превиди се и процес мишљења. Наш мозак практично региструје сваку мисао, сваки утисак, сваку чињеницу. Ова ма са различитих података превиди се и процес мишљења.

давно овом методу када је морао да за веома кратко време научи на италијанском једну њему дотле непознату улогу. Доцент за романске језике на универзитету у Лос Анђелосу, доктор Адријан Милер, изјавио је недавно да је једног свог студента за свега недељу дана — учењем у сну — припремио за испит, за који би му иначе било потребно шест месеци.

Једна велика петролејска компанија такође примењује

мац који треба напамет да на учи другачију улогу? У свим овим случајевима данас се може наћи брзо и лако решење, можда мало необично — зато што је ново — али сигурно: учење у сну.

Учење у сну постало је у многим земљама, нарочито у Америци, готово свакодневна пракса. Практичност и ефикасност овог метода годинама је проверавана на разним америчким универзитетима. За то време преко 8.000 студената добило је дипломе искључиво захваљујући „студирању у сну“. Сви занимљиви и важни подаци редовно су белажени и анализирани. Резултати су били у толикој мери задовољавајући да је „учење у сну“ у неким земљама постало свакидневница. Поједини позоришни и филмски глумци у Сједињеним Америчким Државама редовно се служе овим начином учења да би у потпуности савладали своје улоге.

Чилеански оперски певач Рамон Винај прибегао је не-

Учење у сну свакодневна је пракса у многим земљама. Још стари египатски свештеници прибегавали су овом начину учења

Можда сте пословима принуђени да отпутујете у неку страну земљу па вам је потребно да брзо научите језик људи с којима ћете долазити у додир? Можда сте адвокат који сутра треба да одужи свој велики одбрамбени говор? Или глум-

СУБОТОМ — АЛПИНИСТИЧКИ ТРЕНИНГ У АМСТЕРДАМУ

У Амстердаму, главном граду најравније земље на свету, сваке суботе се једна група одушевљених „алпиниста“ пење на „планину“ у центру града. У ствари то је торањ за вежбу градских ватро-

саца. „Планинари“ на тај начин одржавају форму за летње турнеје на аустријске и италијанске Алпе или на Ардене или Ајфел у Немачкој. Пењање се обавља у комплексу алпинистичкој опреми.

ЈОШ ГА ИМА

На острву јужно од Новог Зеланда недавно су уловљене четири папагаја-бујине, иако се већ готово 20 година веровало да је та врста

исчезла. Папагај-бујина или какапо, највећи је папагај на свету, због чега тешко лети па и то само ноћу по дубоким шумама.

СА СВИХ СТРАНА

КОЛОС НА »НОГАМА«

Усред велике снежне пустиње на Гренланду налази се „Дај 3“ једна од радарских кула око Северног пола. У њој се налази једна група осматрача који већи део године живе потпуно изоловани. Цела кула је издигнута на некој врсти „ногу“, 10 метара изнад снежне површине.

Виљем Тел, швајцарски национални јунак, који је био осуђен да устрељи јабуку постављену на главу његовог сина, није постојао већ је легендарна личност. Сличне легенде постоје и у неким другим земљама Европе и Азије. У једној енглеској легенди прича се да је Вилијам Клаудсли извео исти подвиг као и швајцарски патриота.

Сендвичи се највише троше у Америци. Према неким подацима дневно се поједе око 90 милиона сендвича. По ређани један до другог они би везали Њујорк са Сан Франциском.

Једини делови човечијег тела који су већ приликом рођења нормалне величине и више не расту јесу органи унутарњег ува: чекињ, наковањ и узенгија.

Дневно удахнемо ваздух 25.920 пута. Приликом спавања при сваком удисају уземемо 280 кубних сантиметара ваздуха, при лаганом ходу 1.000 кубних сантиметара, а кад се бавимо физкултуром 2.500—2.600 кубних сантиметара.

Ако пажљиво бројимо, видећемо да у једном минуту трепнемо око 25 пута. Сваки пут трептање траје једну петину до једне секунде. Дакле, за један сат ово трептање траје петих 5 минута.

Целокупна резерва енергије угља, нафте и горивних гасова који се налазе у земљиној кори милион је пута мања од енергије коју Сунце губи сваке секунде.

Дијамантски клин који се користи за спајање преломљених костију спречава компликације и утиче на брже оздрављење.

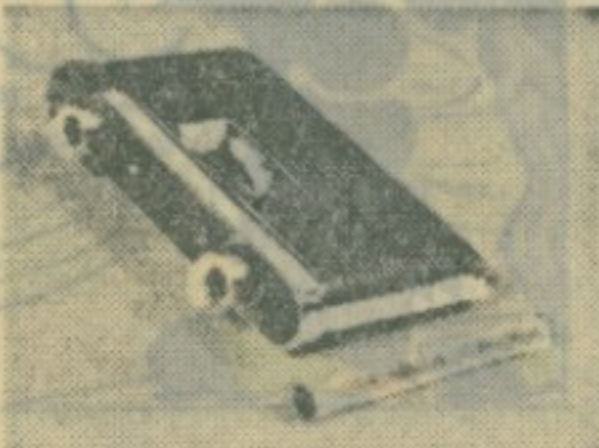
Астечки сунчани календар био је подељен на 18 месеци, по 20 дана, са пет дана вишка на крају сваке године.

Стари Грци употребљавали су бронзу са малим процентом никла за свој метални новац.

Највећим потрошачима кафе не сматрају се Арабљани ни становници Латинске Америке него други народи. Скандинавци попију 1.037 шоља кафе по глави, рачунајући оне преко 15 година старости. Они који се баве оваквим статистикама кажу да су Американци највећи потрошачи кафе у свету, јер дневно попију 400 милиона шољица кафе, што износи око 8 кг по глави у току једне године.

Бакар је једна од првих руда које је човек почео да користи за своје потребе. Сматра се да се употребљавао још 7.500 година пре наше ере.

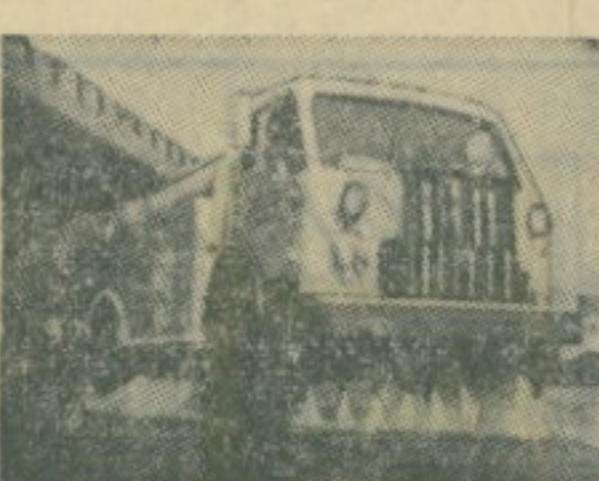
ПРАКТИЧНИЈИ

Једна кинеска творница начинила је доглед за позориште који, кад је затворен, има свега 2,5 сантиметра.

Први трагови пловидбе нађени су на обалама Данске где су остала и весла која потичу из око 7.000. године пре наше ере.

Три детета роде се сваке секунде у целом свету, како мисле неки статистичари.

ТРОТОАРИ ЋЕ ОСТАТИ СУВИ

Да не би приликом поливања улица понеки пешак био попрскан у Њујорку су начињени нови камиони-цистерне чији су млазеви управљени само надоле а не у страну као досад.

Подови у домовима на Средњем истоку у V и VI столећу најчешће су прављени од мозаика.

Око 160 метеорита просечно падне на земљу у току једне године, рачунајући ту и оне који се сруче у мора и океане.

Свега три процента земље на земљиној површини може се користити за производњу намирница.

Нешто више од половине смртних случајева у Америци проузроковано је срчаним обољењима.

Једна острига са бисерима, нађена у близини Токија, нешто већа од 25 квадратних сантиметара, имала је у себи 620 бисера.

Јесће ли већ чврш да...

... ни у једном океану на Земљи нема тачке од које би растојање до обале било веће од 3.000 километара.

... наше очи разликују 150 нијанси једне боје. Међутим, после нарочитог вежбања оне су

у стању да разликују више од 100 хиљада нијанси разних боја.

... Гутенберг је пронашао штампарију али Француз Дидо ју је усавршио 1802. године тако да је добила готово савним нове облике.

... једно од најстаријих рибарских насеља на нашој обали, а најстарије у Боки, је мало место Муо.

... што је живот дивље животиње борбенији, бржи, покретљивији

и разноврснији утолико је и њено срце веће.

... кад човек снажно стегне вилице може да постигне притисак од 120 килограма. Код жена снага тог притиска износи око 90 килограма. Да би се сажвакао комад печеног меса потребан је притисак од 25, а ако је оно живао чак и до 65 килограма.

... Египћани су писали мастилом које су правили од сагорене

смоле дрвета оморике растворене у води.

... биљка саргасум, која покрива један део Атлантског океана назван због ње Саргаско море, има у телу мекхурове испуњене ваздухом и зато њени откинути делови лако пливају и дуго се одржавају на површини воде.

... Француз Палмер је 1848. год. изумео апарат који носи његово име, а омогућава да се измери дељбина 1/10 милиметара.

... према попису од 1952. године, Куба је

била највећи извозник шећера — 67 одсто.

... један производ који се данас веома много употребљава пронашао је 1869. године Француз Меж-Мур и назвао га „маргарин“, што је временом преименовано у маргарин.

... Аустрија се први пут помиње у документима 996. године као Ostarrich.

... слоница названа „Депотица“ из зоолошког врта у Портланду у Америци донела је први пут после 44 године на свет слонче.

„Беба“ је била дугачка 90 цм и тешка 75 килограма. Мајка од три тоне и „беба“ добро се осећају.

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно: 1) један занатлија; 6) река у Западној Африци; 8) острво у Преспанском језеру; 9) часопис; 11) град у Енглеској; 14) коњ; 15) врста атмосферских падавина; 16) јапанска мера за дужину; 17) тулпани; 19) истурени део копна у мору; 20) негација; 21) слово латинице; 22) хемијски знак за баритум; 23) врста цвасти; 25) хемијски знак за иридијум; 26) неман; 27) грчко слово; 29) рудник пирита и бабра у источној Србији; 30) врста птице; 33) речито острво; 37) животно намирница; 37) назив за историју уметности од С. Ренака.

Усправно: 1) град у Немачкој; 2) лична заменица; 3) рудник литија у Словенији; 4) хемијски знак за сребро; 5) достојанство; 6) грал у САД; 7) личност из једне Шекспирове драме; 8) узвик; 10) једноцифрени број; 12) држава у Јужној Америци; 13) поврат на заменица; 18) личност из романа „Тамни цвет“ од Голсвордија; 19) мајка Ромула и Рема; 21) француски социјалист утопис (18. в.); 22) немачки композитор (18. в.); 23) град у Чехословачкој; 24) дан у недељи; 25) назив; 26) бог подземља код старих Грка; 28) река у СССР; 30) личност из једне Сремчеве комедије; 31) аргентински шаховски велемајстор; 35) два слова; 36) француска лична заменица.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) квартал; 6) карнеол; 8) Бор; 9) Ним; 11) „Атлантида“; 14) со; 15) лав; 16) ет; 17) рипс; 19) ер; 20) ми; 21) тр; 22) ме; 23) мрак; 25) са; 26) Муо; 27) ми; 29) транспорт; 32) они; 33) САД; 34) адмирал; 37) Арнер.

Усправно: 1) Карл; 2) ВР; 3) ананас; 4) ре; 5) Тони; 6) Котор; 7) лидер; 8) бас; 10) мат; 12) Алпи; 13) ТВ; 18) име; 19) ера; 21) троп; 22) Марна; 23) муслин; 24) корал; 25) сто; 26) ми; 28) итд; 30) „Анда“; 31) осар; 35) мр; 36) ре.

НАПРАВИ САМ

СТАЛАК ЗА КИШОБРАНЕ

Палазимо се у годишњем времену када се из куће не излази без кишобрана. Кише често падају, а и снег нас понекад изненади. Куде с мојим кишобраном када се из школе или четврте вратимо кући? Имаме две обичне дечаке узвиком: „Неси то у купалило, сав под веш ми некависти!“

Како би било да својој мајци начините сталак за кишобране и ослободите је брига да ће јој укућани некависти под или паркет? Не треба да се унапред уплашите — то уопште није тешко. Најпре набавите једну велику округлу или четвртасту металну кутију од конзерве. Ако је немају у кући, замолите свог трговца — од ње је свакако имати јер у таквим кутијама добија разне бомбоне и вемове који се продају на килограм.

Металну кутију обложите споља и изнутра поливинилским материјалом за чије лепе лепак отпоран према влази и води, као што је на пример „Охо“. Комад којим ћете обложити спољашњу страну треба да буде већи јер његове крајеве треба савити тако да пређу и преко горње и преко доње ивице кутије. Да би се поливинилски материјал лагички и без набирања савио, на сваких једанаест сантиметара начините на њему по један зарез. Унутрашњу страну обложите равним комадом, као што уосталом видите на нашем цртежу. На дну већ готовог сталка ставите по величини одговарајућу посуду од плеха или тањир од керамике какав се ставља испод саксија са цвећем.

ЗА БОЉИ ЗВУК ТРАНЗИСТОРА

Ако звук вашег транзистора није сасвим чист, прибегните овом једноставном трику: оставите апарат пљоштитице на празну стаклену теглу од компота. Водите при том рачуна да отвор тегле буде мањи од ширине транзистора јер ће само у том случају она послужити као добар резонатор. Разуме се да транзистор треба да буде дужи од отвора јер би у противном упао у теглу.

Ква-Ква!

Увештује Паја Патка

СВЕ ЈЕ РЕЛАТИВНО

— На крају крајева! — урла Паја на прагу Патине спаваће собе. — Мислиш ли ти да се спремим данас или сутра?
— Умири се, Паја, — жртва хладна му рече Пата. — Зар ти већ читав сат не говорим да ћу бити готова за минут.

ПРЕЦИЗНОСТ

Пају Патка пробудио телефон у 4 часа ујутру.
— Ваш пас непрекид но лаје и због тога не могу ока да склопим — каже са другог краја жице сва бесна Пајина сусетка.
Паја јој се захвали и затвори телефон. Али следећег јутра, тачно у 4 часа, он зазвони на њен телефон и рече:
— Извините, госпођо, што вас узнемиравам. Али ја већ одавно немам пса.

НЕ ЗНА

Дошао Паја кући и пита Пату где су деца.
— Не знам — каже Пата. — Ако је на језеру дебео лед како они мисле — онда се клизају, а ако је танак као што ја мислим — онда се сигурно купају.